

Rose

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์

我开动物园那些年

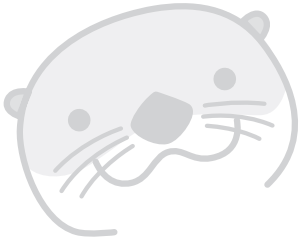
เล่ม 5

ลาเหมียนฮวาถึงเตอะหู่จื่อ
拉棉花糖的兔子

เขียน

Himazan

แปล

ก ร อ ่ าน ติ อ ร าก ร ฐ าน ที่ ส ำ ค ัญ

ตัวนเจียเจ้ออ่านเนื้อหาภารกิจและครุ่นคิดอยู่หลายครั้ง
ยังคิดชายหนุ่มก็ยิ่งหมดคำพูด ตัวนเจียเจ้อไม่สนใจของรางวัล
ต้นผู้ซางเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่อীগาทองสามขาพักพิง
เมื่อเทียบกับรายละเอียดเนื้อหาของภารกิจแล้ว ไม่ควรค่าแก่การพูดถึงเลยสักนิด
- ลาเหมียนฮวาถึงเตอะหู่จื่อ

คำนำสำนักพิมพ์

หากอยากเห็นสวนสัตว์ซาฟารีหิงโวยวที่เจียบสงบนั้นคงเป็นไปได้ยาก แต่หากอยากเห็นลู่วายที่สงบเสงี่ยมนั้นทำได้ง่าย ๆ เพียงให้ตัวนเจียเจ้อแสดงความรักนิด ๆ หน่อย ๆ ลู่วายก็พึงพอใจแล้ว คงไม่มีใครเคยคิดว่าคนอย่างลู่วายเต้าจวินจะพึงพอใจง่ายตายถึงเพียงนี้...

และแน่นอนว่า *เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ เล่ม 5* นี้ ความบั่นป่วนของสัตว์เทพทั้งหลายในหิงโวยวก็ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง และดูท่าว่าจะจะเป็นเช่นนั้นไปตลอดกาล แกรมสัตว์ที่ถูกส่งมาใหม่ในเล่มนี้ยังเรียกได้ว่าเป็นคนที่ดวงชวยอย่างยิ่งที่สุด และถูกทำร้ายได้เพียงแค่เผลอทำตัวไม่ดีใส่ตัวนเจียเจ้อ หรือทำให้สัตว์เทพตัวอื่นตกใจเท่านั้น หากอยากรู้แล้วว่าสัตว์เทพที่ถูกส่งมาใหม่ในเล่มนี้จะมีใครบ้าง เราเปิดหน้าถัดไปแล้วเดินเข้าสวนสัตว์ซาฟารีหิงโวยวไปพบกับพวกเขาพร้อมกันเลยละ

Rose

42

ฝั่งจำนวนหนึ่งหมื่นกว่าตัวหากจะสร้างรังสักรังหนึ่งใช้เวลาเพียงสามถึงห้าวันก็เสร็จเรียบร้อย หากไม่ย้ายรังฝั่งออกไป ตู้ของบ้านนั้นก็คงจะพังแน่ๆ แต่ฝั่งมีสัญชาตญาณระวังภัยสูงมาก หากไม่ใช้มืออาชีพมาจัดการก็ยากที่จะย้ายรังฝั่งได้อย่างปลอดภัย

เมืองตงไห่ไม่มีผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้ แม้จะได้ยินมาว่ามีฟาร์มฝั่งอยู่ในเขตเมืองตอนล่าง แต่พวกชาวบ้านไม่อยากเสียเงินจ้างคนมาจัดการเลยคิดว่าจะยกรังฝั่งพวกนั้นให้หลังไยว แต่ไม่รู้ว่าจะหลังไยวจะต้องการหรือไม่

ตัวนเจียเจ้อสนใจน้ำฝั่งมาก แต่หลังไยวไม่มีมนุษย์ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านฝั่งเลย

ดังนั้นเขาจึงไปหาสัตว์เทพที่เชี่ยวชาญทางด้านนี้แทน

“เสี่ยวสง คุณชอบดื่มน้ำฝั่งไหมครับ” ตัวนเจียเจ้อกอดคอสงชื้อเขียนพลางเอ่ยถาม

สงชื้อเขียนรีบผละออกมาก่อนจะพูดขึ้นด้วยความตื่นเต้น “แน่นอน ข้าชอบ!” จากนั้นก็ตามมาด้วยน้ำเสียงเศร้าหมอง “แต่ที่อาณาจักรธรรมของพระโพธิสัตว์กวอนอิมไม่มีรังฝั่ง ข้าเลยไม่ได้กินมาหลายร้อยปีแล้ว หากท่านไม่พูดถึง ข้าก็แทบจะจำรสชาติของน้ำฝั่งไม่ได้แล้ว...”

พูดจบสงชื้อเขียนก็รู้สึกเสียใจขึ้นมา เพราะที่อาณาจักรธรรมอันสูงส่ง

ของพระโพธิสัตว์กวนอิมมีแคบอเล็กับลา กับสวนปลูกต้นไม้เท่านั้น

ตัวนเจียเจ้อจึงว่า “แล้วน้ำผึ้งป่าชอบไหมครับ อยู่ที่หมู่บ้านข้างๆ นี้เอง ผึ้งผึ้งมันย้ายรังลงมาจากภูเขาทำให้กระทบต่อวิถีชีวิตของชาวบ้าน พวกเขาเลยอยากจะทำรังผึ้งออกไป ถ้าสนใจละก็ เราย้ายรังผึ้งพวกนั้นไปไว้ในพื้นที่เลี้ยงสัตว์แบบเปิดที่พวกเราเช่าไว้ แล้วให้คุณเป็นคนดูแลมันได้ไหมครับ”

“ได้!” ทันทันที่คิดถึงน้ำผึ้งป่ารสชาติหวานหอม น้ำลายของสงชื้อเซียนก็แทบจะไหลย่อยลงมา

“โอเคครับ ถ้าเช่นนั้นพวกเราไปที่หมู่บ้านข้างๆ กัน” ตัวนเจียเจ้อรีบสรุป

หมี่เป็นสัตว์ที่ไม่กลัวผึ้งเพราะพวกมันมีขนหนา ตอนที่สงชื้อเซียนยังเป็นแค่มังกรจริงๆ ก็มักจะคว้าเอาน้ำผึ้งจากรังผึ้งในภูเขาออกมากินเป็นประจำ เรียกได้ว่าตอนนั้นเป็นช่วงเวลาที่เยือกเย็นมากๆ ไม่ว่าผึ้งตัวไหนก็ไม่สามารถต่อยเขาได้

เมื่อตกลงกับสงชื้อเซียนเรียบร้อยแล้ว ตัวนเจียเจ้อจึงส่งข้อความแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจขณะกำลังเดินออกไป ตอนที่เดินผ่านพานเสวียนเฟิง เขาก็เห็นอีกฝ่ายมีท่าทางเหม่อลอยกำลังถือลูกท้อค้างไว้อยู่ในมือ ตัวนเจียเจ้อจึงยื่นมือไปลูบศีรษะของพานเสวียนเฟิง “กินอาหารอยู่ก็ยิ่งจะเหม่ออีกหรือครับ กินเยอะๆ หน่อย”

พานเสวียนเฟิงรีบพยักหน้าอย่างร้อนรน “ครับๆ”

จู้กวงหมิงอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านลงซินที่ติดกับภูเขา เมื่อไม่นานมานี้บ้านของเขาแทบจะกลายเป็นจุดชมวิวไปแล้ว ทั้งยังมีคนคอยเฝ้ามองจากที่ไกลๆ อยู่ตลอดเวลา ทั้งหมดนี้เป็นเพราะมีผึ้งผึ้งมาทำรังอยู่ในสวนของบ้านเขา

ตอนนี้จู้กวงหมิงและสมาชิกในครอบครัวต้องเลี้ยงไปใช้ประตูหลังบ้านแทนเพื่อป้องกันการถูกผึ้งทำร้าย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีผึ้งหลุดเข้ามาต่อยเหมาเหมา ลูกสาวของเขาไปสองครั้งจนมีอบวมเป่ง จู้กวงหมิงแต่งงานซ้ำจึงทำให้มีลูกซ้ำไปด้วย เขามีลูกสาวอยู่หนึ่งคนซึ่งก็คือเหมาเหมา

พอเห็นลูกโดนฝังต่อยเขาจึงรู้สึกปวดใจมาก

จู้กวงหมิงมีสุนัขพื้นเมืองอยู่ตัวหนึ่ง แต่มันโดนฝังต่อยจนตอนนี้ บวมเป็นหมูไปแล้ว เขาจึงทำได้แค่นำไปฝากไว้กับคนอื่นในหมู่บ้านชั่วคราว สุนัขตัวนี้ชื่อสัตย์มาก ปกติตอนกลางคืนมันจะชอบนอนหมอบอยู่ในสวน แต่ตอนนี้มันไม่กล้ากลับมาบ้านเพราะกลัวจะโดนฝังต่อยอีก

พวกเขาคิดหาวิธีมากมายแต่ก็ไม่สามารถกำจัดฝังต่อยออกไปได้ พวกมัน แลดูมุ่งมันที่จะตั้งรกรากอยู่ที่นี้

โชคดีที่หลังจากแจ้งเรื่องไปทางเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทางนั้นก็รับปากว่าจะช่วยติดต่อกับสวนสัตว์ให้เข้ามาจัดการเรื่องนี้ ซึ่งผู้อำนวยการสวนก็ใจดีมาก บอกว่าจะพาผู้เชี่ยวชาญอีกท่านหนึ่งมาด้วยเพื่อกำจัดรังผึ้ง

“อดทนกันอีกหน่อยนะ ฟรังก์นี่น่าจะเรียบบร้อยแล้ว!” จู้กวงหมิง พุดกับภรรยาและลูกสาว

ภรรยาของจู้กวงหมิงบ่น “ขอให้เป็นอย่างนั้นที่เถอะ หากฟรังก์นี้ ไม่เรียบบร้อย ฉันจะพาลูกเราไปพักที่บ้านแม่สักสองสามวัน”

“เลิกพูดเถอะ ยุ่งยากเรื่องไปโรงเรียนเปล่าๆ” จู้กวงหมิงมองไปยังมือของลูกสาว “ทายอีกสักสองสามครั้งนะลูก ฐู่ใหม่”

เหมาเหมาพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง “คะพ่อ จริงลิ ฟรังก์นี้หนูไปสวนสัตว์ ได้ใหม่คะ หนูอยากไปดูแพนด้ากับเพื่อนร่วมชั้น”

“ได้สิ ไปเถอะ” จู้กวงหมิงตอบตกลง ถึงอย่างไรฟรังก์ก็ต้องย้าย รังผึ้ง ปล่อยให้ลูกอยู่บ้านคงไม่ดีเท่าไรนัก

จู้กวงหมิงกับภรรยาอายุมากแล้ว และลูกสาวก็ยังเล็กอยู่ พวกเขา จึงเข้านอนกันแต่หัวค่ำ เพียงไม่นานก็ปิดไฟมีดสนิท บ้านของพวกเขา อยู่ท้ายหมู่บ้าน เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ที่สุดก็มีสระน้ำกันไว้ ทันทีที่ดับไฟ บรรยากาศก็มีมืดมิดและเงียบสงัดลง

ในตอนที่กำลังละลืมละลือ จู้กวงหมิงรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงการ เคลื่อนไหวจากด้านนอก เขากำลังเคลิ้มๆ ถึงกับสะดุ้งตื่นขึ้นมาทันที เขา นอนฟังเสียงนั้นอยู่คนเดียวทั้งใหญ่ ก่อนหน้านั้นบ้านของเขามีสุนัขคอยเฝ้า อยู่เลยไม่รู้สึกลักขโมยเท่าไรนัก แต่ว่ากันตามหลักแล้วถึงตอนนี้จะไม่มี

สุนัข แต่ก็ยังมีสิ่งทั้งผองอยู่นะ หัวขโมยพวกนั้นยังกล้าเข้ามาอีกหรือ

ทว่าจู้กวงหมิงยังได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวที่ดูเหมือนกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง ถึงแม้ในสวนจะมีแต่เครื่องมือการเกษตรเก็บเอาไว้ แต่นั่นก็นับเป็นทรัพย์สินเหมือนกันนี่ เมื่อคิดได้ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นมาจากเตียง พลางสะกิดปลุกภรรยา กับลูกสาว แล้วหยิบไม้กระบองเตรียมจะเดินออกไปด้านนอก

จู้กวงหมิงบอกให้ทั้งสองคนอยู่ในห้อง ส่วนตัวเองไปแฉ่งประตูใหญ่ มองดูสถานการณ์

คำคืนนั้นไร้ดวงดาวและแสงจันทร์ ถึงแม้สายตาของจู้กวงหมิงจะไม่ค่อยดีนัก แต่เขาก็เห็นเงาร่างๆ เล็กใหญ่สองร่างอยู่ในสวนที่มีตลั้วร่างหนึ่งนั่งยองๆ อยู่กลางสวน ส่วนอีกร่างอยู่ข้างๆ รังผึ้ง เขามองไม่เห็นว่าเป็นใคร รู้แต่ว่าตัวอ้วนมาก นอกจากนี้ยังมีเสียงเด็กร้อง “อ้าก!” ดังมาส่งสัยคงโดนผึ้งต่อยเข้าแล้ว

จู้กวงหมิงตะโกนขึ้นทันที “ไอ้โง่ที่ไหนมันกล้าเข้ามาที่นี่วะ!”

“เร็ว ๆ ลี เร็วเข้า” พานเสวี่ยนเฟิงใช้ศีรษะดันจิ้งเป่าจนมันแหบจะดีดลงกาหงายหลัง เมื่อเห็นแบบนี้เขาก็ยิ่งโมโหมากกว่าเดิม “ทำไมแกถึงไม่เดินดึกๆ ลักที!”

จิ้งเป่ามองพานเสวี่ยนเฟิงด้วยท่าทางไร้เดียงสา

หลังจากที่เมื่อตอนกลางวันได้ยินว่ามีรังผึ้งอยู่ใกล้ๆ พานเสวี่ยนเฟิงก็ใจเต้นขึ้นมาทันที เขาก็เป็นหมี และก็รักการกินน้ำผึ้งเหมือนกัน! โดยเฉพาะน้ำผึ้งป่าเขายิ่งชอบมาก! ในอดีต ตอนที่เขารักษาแห่งภูเขา พานเสวี่ยนเฟิงจะให้ปีศาจตัวเล็กๆ นำผึ้งที่เลี้ยงไว้มาให้เขาโดยเฉพาะ เขาคอยออกค้นหาผึ้งและรีดไถปีศาจพวกนั้นอยู่เป็นประจำ แต่เมื่อมาอยู่หลังไยวก็ไม่ได้กินอีก จึงคิดถึงรสชาติหอมหวานของน้ำผึ้งพวกนั้นมาก

น่าเสียดายที่ผู้อำนวยการดันมอบเรื่องนายอินตีพวกนี้ให้กับสงซือเซียนไปเสียได้ ฝ่ายนั้นมองเขาเป็นศัตรูตัวฉกาจ รังผึ้งตกไปอยู่ในมืออีกฝ่ายแบบนี้แล้วจะมีส่วนแบ่งของเขาได้อย่างไร หรือถึงต่อให้แบ่งจะแบ่งได้

สักเท่าไรกัน ผึ้งหนึ่งฝูงผลิตน้ำผึ้งได้มากแค่ไหนกันเชียวะ!

ตั้งนั้นพานเสวี่ยนเฟิงจึงตัดสินใจมาชิงกินน้ำผึ้งเสียตั้งแต่คืนนี้ ต่อให้
ส่งชื่อเขียนจะไม่แบ่งให้ ก็ถือว่าคุ้มแล้ว

แต่เขาไม่ได้มาเพียงคนเดียว ยังตั้งจิ้งเป่าเข้ามาพัวพันกับเรื่องนี้และ
พามันออกมาด้วย

จิ้งเป่าตื่นเต้นมาก ตั้งแต่เล็กจนโตมันยังไม่เคยทำเรื่องแบบนี้เลย!
น้ำผึ้งป่าสดใหม่รสชาติเป็นอย่างไร พานเสวี่ยนเฟิงบรรยายให้มันรับรู้ได้
อย่างน่ามหัศจรรย์! ตอนอยู่ที่หน้าประตูจิ้งเป่าตื่นเต้นเสียจนลืมหูลืมตาไป
ครั้งหนึ่ง...ไม่สิ ลืมกลิ้งอยู่หลายครั้ง

พานเสวี่ยนเฟิงเห็นว่าจิ้งเป่าโง่เกินไป จึงรู้สึกทนไม่ได้เลยให้มัน
ไปกินน้ำผึ้งก่อน ส่วนตัวเองคอยดูลูทางอยู่ตรงนี้

จิ้งเป่าใช้ขาสั้นๆ ปีนขึ้นไปข้างตู้ เนื่องจากตัวเตี้ย มันจึงต้องคว้าตู้
เพื่อช่วยพยุงตัวถึงจะสามารถเอื้อมถึงรังผึ้งได้ จิ้งเป่ายื่นอุ้งเท้าเหยงเข้าไป
ในรังผึ้งตามที่พานเสวี่ยนเฟิงสอนเอาไว้

เพียงชั่วพริบตา ผึ้งที่ตกใจกลัวก็ต่อเข้าไปที่ร่างกายของจิ้งเป่า
ในทันที “อ้าก!” จิ้งเป่ากรีดร้องออกมาก่อนจะถูกพานเสวี่ยนเฟิงตำหนิ

“มันเจ็บขนาดนั้นเลยหรือไง แพนด้าสมัยนี้อ่อนแอเสียจริง!”

หรือพูดอีกอย่างก็คือ แพนด้าที่ถูกเลี้ยงมาโดยมนุษย์พวกนี้จะอ่อนแอ
มากเกินไปแล้ว!

จิ้งเป่าเหลือบมองพานเสวี่ยนเฟิงด้วยความน้อยใจ ถึงแม้ผิวหนัง
จะหนามาก็จริง แต่มันก็ยังรู้สึกเจ็บอยู่เล็กน้อย มันยื่นมือไปฉีกรังผึ้ง
ออกมาหนึ่งชิ้นแล้วเลียท่ามกลางการโจมตีของฝูงผึ้ง

พานเสวี่ยนเฟิงกลืนน้ำลาย “เป็นอย่างไรมั้ง หวานไหม”

จิ้งเป่าเลียอีกสองสามทีพลงขบเคี้ยวอีกเล็กน้อย

“เจ้าเด็กบ้านี้ เก๋อย่างมั่วแต่กินสิ!”

“ไม่เห็นหวานเลย...” จิ้งเป่าร้องตอบอย่างอ่อนแรง

“จะไม่หวานได้อย่างไร” พานเสวี่ยนเฟิงร้อร่น “แกแอบขโมยกิน
ช็อกโกแลตที่ผู้อำนวยการให้ฉันมาใช้ไหม”

จึงเป่าแทบจะร้องให้อยู่แล้ว ก็รังผึ้งนี่ไม่หวานจริงๆ นี่นา มันสงสัยในสัมผัสการรับรสชาติของตัวเอง แต่รสชาติไม่เหมือนกับที่พานเสวียนเฟิงบรรยายเอาไว้ เจ้ารังผึ้งนี้ลู่วนมรังนก¹ ของโปรตุเกสมันไม่ได้เลยสักนิด

ขณะที่พานเสวียนเฟิงกำลังจะก้าวไปข้างหน้าเพื่อไปหาจิ้งเป่า จู่ๆ ก็มีเสียงตะโกนของมนุษย์ดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง

“ไอ้โง่ที่โหนมันกล้าเข้ามาที่นี้วะ! มันยังไม่ถึงเวลาเก็บน้ำผึ้งไว้!”

พานเสวียนเฟิง “...”

น่าเจ็บใจนัก! นึกแล้วเขียว! แบบนั้นมันจะไปหวานได้อย่างไรกัน!

“ไอ้ลูกหมี² พวกนี้มันเป็นลูกเต่าเหล่าใคร...” จู้กวงหมิงมองเด็กตัวใหญ่และตัวเล็กทั้งสองกลิ้งๆ คลานๆ ออกไปจากสวน จากนั้นบนพืชม้าก่อนจะปิดประตูลง

ภรรยาของจู้กวงหมิงหมดคำพูด “เด็กที่โหนกัน ทำไม่ถึงไม่เสียชีวิตอะไรขนาดนี้ ไม่โดนผึ้งต่อยแยะเลยหรอ?”

“ไม่ได้ยินเสียงร้องหรือไง ผึ้งคงต่อยเด็กน้อยนั่นจนเจ็บไปหมดนั่นแหละ คงจะสวมเสื้อผ้ามาไม่เยอะพอแน่ๆ” จู้กวงหมิงครุ่นคิด ถึงว่าทำไมเงาของเจ้าสองคนนั้นถึงดูอ้วนตัวหนาขนาดนั้น บางทีคงจะใส่เสื้อขนเป็ดมาละมั้ง “เด็กผู้ชายชอบหาหาใส่หัวกันจริงๆ โชคดีที่เหมาเหมาของพวกเราเป็นเด็กดีเชื่อฟัง”

“ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับจิ้งเป่า เนื้อตัวสกปรกมากเลย...”

หลังจากได้ยินประโยคนี้ ตัวนเจียเจ้อจึงเดินไปดู แล้วก็เห็นจริงอย่างที่ได้ยินมา เจ้านี้ไม่เจอกันนานเข้าหน่อย ทำไมเนื้อตัวถึงสกปรกมอมแมม ได้ผ้าเท่ากับก้นก็เปโรอะเปื้อนเต็มไปด้วยโคลน แถมยังมีเศษหญ้า

¹ วอโกว ชนิดหนึ่ง ทำจากแป้งข้าวโพด แป้งกาเหลือง หรือแป้งธัญพืชอื่น ๆ ลักษณะเป็นรูปกรวยคว่ำ ด้านฐานเป็นโพรงตรงกลางคล้ายรังนก

² คำเปรียบเปรยถึงเด็กชน หรือเด็กเล็กที่ไม่รู้เรื่องราว

ติดตัวอยู่เต็มไปหมด

ที่หลังโย่วจะไม่อาบน้ำให้แพนด้า ถึงแม้จิ้งเป่าจะยังเล็กอยู่ แต่ตอนที่มันมาถึงเนื้อตัวก็ถือว่าค่อนข้างสะอาดมาก แต่อยู่ได้ไม่ทันไร ทำไมเนื้อตัวสกปรกเลอะเทอะขนาดนั้น

พานเสวี่ยนเฟิงที่กำลังปิดเศษหญ้าบนตัวของจิ้งเป่า เมื่อสังเกตเห็นว่าผู้อำนวยการมาถึงกับเหวี่ยงตัวในทันที

ตัวนเจียเจ้อไม่ได้เข้าไปด้านใน เพราะอีกเดี๋ยวเขาต้องออกไปหมู่บ้านถงซิน เขาจ้องมองจิ้งเป่าอยู่พักใหญ่ก่อนจะสังเกตเห็นว่า นอกจากเศษหญ้าแล้วยังมีผักกระชับติดอยู่ด้วย

ขณะที่กำลังคิดว่าจะเอ่ยปากพูดบางอย่างก็มีคนโทร. เข้ามาเร่งให้รีบออกไป เขามองแพนด้าทั้งสองที่นั่งตัวแข็งที่ก่อนจะเดินจากไป

ถึงแม้ว่าหลังโย่วจะไม่มีชุดของคนเลี้ยงผึ้ง แต่พวกเขาเลี้ยงสัตว์หลายชนิดจึงมีชุดป้องกันที่ค่อนข้างแน่นหนาและรัดกุม ซึ่งทุกชุดจะต้องสวมหมวกนิรภัย ถึงจะมีบริเวณที่เปิดเผยผิวหนังอยู่บ้างก็ไม่ใช่เป็นไร เพราะผู้ที่รับผิดชอบเคลื่อนย้ายรังผึ้งในครั้งนี่คือ *สงชื่อเขียน*

หลังจากมาถึงหมู่บ้านถงซิน ก็เห็นจู้กวงหมิงกับภรรยาเจ้าของบ้านที่มีผึ้งมาทำรังรอกมารวมถึงของพวกเขาอยู่แล้ว จู้กวงหมิงพูดว่า “ขอบคุณครับผู้อำนวยการ โชคดีที่พวกคุณให้ความช่วยเหลือ เมื่อคืนมีไ้ลูกหมี่ที่ไหนก็ไม่รู้เข้ามาขโมยน้ำผึ้งด้วย”

“อะไรนะครับ”

“พวกนั้นโดนผึ้งต่อยจนหนีไปแล้ว! แต่ว่าก็ยังอันตรายมากอยู่ดี หากไม่ใช่เพราะเมื่อคืนผมตะโกนไล่ไปเลยก็ เจ้าพวกนั้นคงจะถูกผึ้งรุมต่อยตายไปแล้ว ไ้ลูกหมี่สองตัวนั้นก็โง่จริง ๆ ผึ้งผึ้งเพิงจะมาสสร้างรังได้ไม่กี่วัน จะเก็บน้ำผึ้งมันต้องใช้เวลอย่างน้อยหนึ่งเดือนขึ้นไปนะ!”

“...”

เมื่อตัวนเจียเจ้อเลิบบไปเห็นผักกระชับในสวนก็เอ่ยออกมา

“เพื่อไม่ให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีก พวกเราบริหารจัดการย้ายรังผึ้งกันดีกว่าครับ เดี่ยวมันจะอันตรายไปถึง...” ตัวนเจียเจ้อมูมปากกระตุก “ลูกหมี่”

หลังจากนั้นไม่นาน เหล่าชาวบ้านที่เข้ามามุงดูก็ได้เห็นเหตุการณ์อันน่าทึ่ง

ชายหนุ่มรูปร่างกำยำถือกล่องใส่ฟุ้งแล้วจับฟุ้งตัวเป็นๆ ด้วยมือเปล่า นางพญาฟุ้งถูกเขาจับปีกออกมาเป็นตัวแรก ถึงแม้ร่างกายของชายคนนี้จะดูหนักอึ้ง แต่การเคลื่อนไหวว่องไวและปราดเปรียวอย่างที่สุด เขาไม่จำเป็นต้องรมควันฟุ้งด้วยซ้ำ แถมยังไม่ต้องเอาอะไรมาล่อก็จับฟุ้งได้แล้ว

เขาสามารถจัดการกับฟุ้งทั้งฝูงได้อย่างง่ายดายในเวลาค่อนข้างเร็วมาก

“รีบกลับกันเถอะ พวกเราเตรียมสถานที่เลี้ยงฟุ้งเอาไว้แล้ว เดี่ยวจะได้ย้ายพวกมันไปอยู่ที่นั่น” ในตอนที่ส่งชื่อเขียนมองเจ้าตัวเล็กพวกนี้ ก็ดูเหมือนเขาจะคิดถึงน้ำฟุ้งของตัวเองขึ้นมา

จู่ก็มองเห็นการเคลื่อนไหวอันนุ่มนวลและแสนง่ายดายของส่งชื่อเขียนตัวสั้นเทาเล็กน้อย “ไม่เป็นไรแน่หรอกครับ ฟุ้งพวกนี้ดูร้ายมาก ถ้าพวกมันไม่ยอมจะทำอย่างไร”

“พวกมันจะไม่ยอมได้ยังไงกัน!” ส่งชื่อเขียนหันไปพูดกับตัวนเจียเจ้ออย่างไม่สนใจใยดี “ไปกันเถอะผู้อำนวยการ”

“ครับ” ตัวนเจียเจ้อบอกลาชาวบ้าน ก่อนจะปีนขึ้นหลังม้า ถูกต้อง เขาขี่จิ้งกวดมาที่นี่ ส่วนส่งชื่อเขียนขึ้นรถของสวนสัตว์กลับไป

ระหว่างทางกลับ ตอนที่ใกล้จะถึงพื้นที่เลี้ยงสัตว์แบบเปิดของพวกเขา ส่งชื่อเขียนก็ลงจากรถแล้วบอกลาคนขับ จากนั้นจึงเดินตามหลังจิ้งกวดขึ้นไปบนภูเขากับผู้อำนวยการ

รังฟุ้งที่ส่งชื่อเขียนเตรียมไว้อยู่ใกล้กับพื้นที่เลี้ยงสัตว์แบบเปิดของพวกเขา เขาเพิ่งทำรังฟุ้งเสร็จเมื่อวานและนำมันไปแขวนไว้บนต้นท้อ แถมนบริเวณนี้ยังมีลำธารเล็กๆ ไหลอยู่ด้านข้าง เนื่องจากฟุ้งต้องการน้ำเพื่อช่วยรักษาระดับความชื้นในรังฟุ้งเอาไว้

“จะปล่อยให้ฟุ้งตอนนี้อยู่ไหมครับ เราต้องเอานางพญาฟุ้งใส่เข้าไปก่อนใช่ไหม” ตัวนเจียเจ้อถาม

“ช้าก่อน” ส่งชื่อเขียนหยิบอ่างน้ำออกมาจากโพรงหญ้าแล้วนำไปรองน้ำในลำธาร

พอเห็นแบบนั้นตัวนเจียเจ้อก็เข้าใจในทันที เขารีบหยิบ “เพิงโหยวจิง”³ ออกมาก่อนจะหยดลงไปใอ่างน้ำสองสามหยด

ส่วนสงซือเขียนเปิดฝากล่องใส่ฝิ่งที่ละลาย

หึ่ง ๆ ๆ

ฝิ่งหมื่นกว่าตัวบินออกมาราวกับพยับเมฆครึ้มดำ หลังจากที่บินวนในอากาศอยู่สองสามรอบราวกับแมลงวันไร้หัว⁴ ในที่สุดพวกมันก็พบเป้าหมายอย่างรวดเร็วและบินไปรวมตัวกันอยู่เหนืออ่างน้ำอย่างผิดปกติ

แม้ว่าแหล่งน้ำจะอยู่ใกล้ ๆ แต่พวกมันกลับเลือกที่จะเรียงแถวเบียดกันอยู่รอบ ๆ อ่างน้ำ บริเวณนั้นเต็มไปด้วยฝูงฝิ่ง มีทั้งตัวที่หยุดนิ่งและตัวที่กำลังบินวน หนาแน่นจนมองไม่เห็นผิวน้ำเลย

สงซือเขียนค่อย ๆ คีบตัวนางพญาฝิ่งที่ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยจนบินไม่ขึ้นเพราะโดนเขาจับปีกไปที่อ่าง

ไม่มีฝิ่งบินเข้ามาโจมตีเลยสักตัว พวกมันต่างหมกมุ่นกับการดื่มน้ำตรงหน้าอย่างใจจดใจจ่อ

ภายใต้การบัญชาของนางพญาฝิ่ง หลังจากทีผลัดกันดื่มน้ำและบินวนไปมาได้สักพัก พวกมันก็ย้ายเข้าไปอยู่ในรังฝิ่งที่สงซือเขียนเตรียมเอาไว้ให้ อย่างไม่ลังเล

“บริเวณนี้ยังมีดอกไม้ ต้นไม้อยู่อีกเยอะ อีกไม่กี่เดือนพวกเราก็จะมีน้ำฝิ่งกินแล้ว” สงซือเขียนอดเลียริมฝีปากไม่ได้

ตัวนเจียเจ้อยังไม่เคยกินน้ำฝิ่งเปล่า ๆ มาก่อน อย่างมากที่สุดก็แค่อาหารที่มีส่วนผสมของน้ำฝิ่ง ซึ่งแค่นั้นสำหรับเขาก็หวานมากเกินไปอยู่แล้ว แต่เพื่อร่วมชั้นสาวของเขาเคยพูดถึงน้ำฝิ่งและเขาก็ชอบกินมาก อยากรว่าแต่น้ำฝิ่งป่าเลย เพียงแค่เห็นท่าทางตะกละของสงซือเขียน ตัวนเจียเจ้อก็อดยิ้มไม่ได้

³ เพิงโหยวจิง ยี่ห้อน้ำมันหอมลิเซียวไล ซึ่งผสมจากสมุนไพรหลายชนิด สรรพคุณคล้ายยาหม่องน้ำเชียงเทียวอี้

⁴ แมลงวันไร้หัว เป็นสำนวนหมายถึง การเคลื่อนไหวหรือกระทำอย่างไม่รู้ทิศทาง สะเปะสะปะ มั่วซั่ว

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 5

“ถ้าอย่างนั้นก็เยี่ยมมากเลยครับ ผมไม่กินหวาน เพราะฉะนั้นคุณก็ตามสบายเลย”

สงชื่อเขียนเหลือบมองผู้อำนวยการเงียบ ๆ พลังคิดในใจ ท่านกับเต้าจวินออกจะหวานกันเสียขนาดนั้น ยังจะมาบอกว่าไม่กินหวานอีกอย่างนั้นหรือ...

สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับสงชื่อเขียนไม่ใช่การได้มีฝูงผึ้งเป็นของตัวเอง แต่เป็นตอนที่ตัวนเจียเจื่อนำเจ้าแพนด้าทั้งสองตัวออกมาตีหลังจากกลับมาถึงหลังไยวต่างหาก

สงชื่อเขียนนั่งดูอยู่ด้านข้างอย่างมีความสุขตลอดเวลา เมื่อเห็นเจ้าแพนด้าสองตัวถูกผู้อำนวยการผลักให้กลิ้งไปกลิ้งมาก็รู้สึกสบายใจขึ้นมาก ทุกคนล้วนเป็นหมีเหมือนกัน แล้วมีสิทธิ์อะไรถึงได้รับการปฏิบัติดีกว่าข้า เป็นไงละ กรรมตามสนอง...

หมีสีขาวยักษ์ใหญ่สองตัวก็หิวมันตัวโดนผู้อำนวยการผลักให้กลิ้งไปมาด้วยความรู้สึกผิด จึงเป่ายังกลิ้งไปมาได้ แต่พานเสวี่ยนเฟิงตัวหนักเกินไป ทำให้ขณะที่โดนผลัก อึ้งเท่าหลังทั้งสองข้างก็ยังคงลากอยู่บนพื้น

จึงเป่าพยายามมุดเข้าไปในอ้อมแขนของพานเสวี่ยนเฟิง ร่างกายของมันเล็กกว่าอีกฝ่ายมาก แต่ก็ถูกผู้อำนวยการลากเท่าหลังให้ออกมา

พานเสวี่ยนเฟิงป้องศีรษะของตนพลงโอดครวญสำนึกผิด

จึงเป่ามองท่าทางอันเซียวชาญของพานเสวี่ยนเฟิงและยกมือป้องศีรษะของตนตาม

ตัวนเจียเจื้อยทูปไปบริเวณที่มีเนื้อเยอะที่สุดของพานเสวี่ยนเฟิงสองสามครั้ง “คุณนี่มันจริงๆเลย ใจกล้ามากน่ะที่แอบหนีออกไป คุณเห็นไหมว่าทำให้จึงเป่ากลายเป็นหมีแบบคุณไปด้วยแล้วเนี่ย โดนต่อยเจ็บไหมล่ะ หะ?”

จึงเป่าพยักหน้าอย่างระมัดระวัง

พานเสวี่ยนเฟิง “...”

เจ้าบ้า! โง่หรือโง่ ยังจะพ่ยกหน้ารับอีก

“เจ็บใช่ไหม” ตัวนเจียเจ้อตั้งหูจั่งเป่า “แถมที่โง่ที่สุดก็คือไม่ได้กินน้ำผึ้ง! คงไม่รู้ใช่ไหมว่าผึ้งพวกนั้นเพียงจะย้ายรังไปที่นั่นได้แค่ไม่กี่วัน ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าของบ้านมองเห็นไม่ชัด วันนี้ทั้งสองคนคงจะขึ้นพาดหัวข่าวไปแล้ว”

จั่งเป่ายังไม่เข้าใจที่ตัวนเจียเจ้อพูด แพนด้าขึ้นพาดหัวข่าวเป็นเรื่องปกติไม่ใช่หรอ

ตัวนเจียเจ้อเอ่ยจริงจั่ง “จั่งเป่า หลังจากนั้นเล่นกับพานเสวี่ยนเฟิงให้น้อยลง เตี่ยวจะโง่เหมือนกันหมด”

พานเสวี่ยนเฟิง “...”

ส่งชื่อเขียนที่หนึ่งดูมาตลอดเฟิงจะเข้าใจสถานการณ์ขึ้นมา เขาพูดขึ้นอย่างมีความสุข “โอ้! ที่แท้เจ้าลูกหมีสองคนนั้นก็คือเจ้าสองตัวนี้?”

...

...

น้ำผึ้งสีเหลืองเข้มข้นบรรจุอยู่ในโหลแก้ว เมื่อตัวนเจียเจ้อเปิดฝาออกดมก็ได้กลิ่นหอมหวานของน้ำผึ้งที่ลอยฟุ้งขึ้นมา หลังจากผ่านการผลิตอย่างขยันขันแข็งของผึ้งฝูง ในที่สุดผึ้งบนภูเขาาก็ผลิตน้ำผึ้งออกมาได้แล้ว ถึงแม้ตัวนเจียเจ้อจะเคยบอกว่าเป็นส่งชื่อเขียนดูแล แต่อีกฝ่ายก็ยัง “ให้เกียรติ” แบ่งน้ำผึ้งมาให้ผู้อำนวยการ

เจ้าแพนด้าที่นอนอยู่บนพื้น ทันทิที่ได้กลิ่นหอมหวานของน้ำผึ้งก็ยี้งบ้าคลั่ง มันกอดขาตัวนเจียเจ้อพลางทำท่าทางออดอ้อน

พานเสวี่ยนเฟิงที่อยู่ไม่ไกลคลานเข้ามาอย่างหลบๆ ซ่อนๆ ไม่กล้าเข้ามาใกล้มากนัก เขาอยากให้จั่งเป่าเปิดทางให้ เพราะมันยังเด็กและได้รับการปฏิบัติที่ดีกว่าเขามาก ประกอบกับที่เขาเคยทำผิดก็ยิ่งทำให้ไม่ได้รับการปฏิบัติเหมือนกับจั่งเป่าเข้าไปอีก

“หืม ครั้งก่อนที่ก่อเรื่องยังไม่ได้กินสินะ อยากกินอย่างนั้นหรอ” ตัวนเจียเจ้อนั่งลงก้มหน้ามองจั่งเป่า หลังจากที่เขาตัวแสบมาอยู่ที่หลังโยว

ได้สักกระยะ ไอคิวของมันก็เพิ่มขึ้นมาก ตอนนั้นมันเหมือนกับเด็กอายุสามสี่ขวบแล้ว

แต่จิ้งเป่าชื่นชอบพานเสวียนเฟิงที่เป็นราชาแห่งภูเขามาก บางครั้งตัวนเจียเจ้อก็กลัวว่าวันหนึ่งจิ้งเป่าที่น่ารักของเขาจะชอบนอนเกาพุงกับแกะทำตัวเองเหมือนกัน...

จิ้งเป่ายกอุ้งมือสองข้างกอดขาตัวนเจียเจ้อพยักหน้าด้วยท่าทางไร้เดียงสา

ครั้งก่อนมันเลียอยู่นานจนแทบจะเคี้ยวรังผึ้งแต่ก็ไม่มีน้ำผึ้งสักหยด และสุดท้ายยังต้องหนีหัวซุกหัวซุนไปกับพานเสวียนเฟิง แถมกลับมาถึงสวนสัตว์ ผู้อำนวยการก็โกรธมากจนมันถูกผลักลิ่งไปมาแบบนั้นอีก

“ครั้งหน้าจะไม่ทำอีกใช่ไหม” ตัวนเจียเจ้อถาม

จิ้งเป่าทิ้งตัวนั่งลงไปกับพื้นแล้วซบหน้ากับขาของตัวนเจียเจ้อ จากนั้นส่งเสียงร้องออดอ้อน “หลังจากที่โดนตีแบบนี้ก็ไม่กล้าทำอีกแล้ว”

ตัวนเจียเจ้อยิ้ม เขาหยิบช้อนขึ้นมา ถึงอย่างไรมากที่สุดเขาก็คงแค่ชิมนิดหน่อย ดังนั้นเขาจึงเทน้ำผึ้งออกมาหนึ่งช้อนแล้วยื่นไปตรงหน้าจิ้งเป่า ลูกแพนด้ารีบคว้ามือตัวนเจียเจ้อราวกับกลัวว่าเขาจะหนีไปอย่างไรอย่างนั้น จากนั้นแลบลิ้นสีแดงเลียไปบนช้อน รสชาติหวานหอมของน้ำผึ้งทำให้เจ้าตัวแทบคลั่ง เมื่อเห็นน้ำผึ้งไหลเยิ้มลงมาจากช้อน มันก็รีบยื่นหน้าเข้าไปเลียทันที จิ้งเป่าเลียน้ำผึ้งหมดภายในสามคำแถมยังอมช้อนไว้ในปาก เพื่อดูรสชาติที่ยังหลงเหลืออยู่ ดวงตาทั้งสองข้างหยาดเยิ้ม บรรยากาศแห่งความสุขแผ่กระจายไปทั่วร่าง

ตัวนเจียเจ้อเห็นแล้วรู้สึกสนใจมาก เขาดึงช้อนกลับมาก่อนจะเทน้ำผึ้งให้อีกหนึ่งช้อน

จิ้งเป่าเป็นหมีฉลาด มันไม่กล้าพุ่งเข้าไปควักน้ำผึ้งในโน้ แต่กอดขาทั้งตัวอยู่บนหน้าตักของตัวนเจียเจ้อคอยจ้องมองเขาเทน้ำผึ้ง

น้ำผึ้งหอมมากจริง ๆ สงชื่อเขียนวางรังผึ้งไว้ข้างต้นท้อ จากนั้นเร่งรัดให้เหล่าผึ้งไปรวบรวมน้ำหวานของดอกไม้ทุกวัน เขาคึกขามาแล้วว่าดอกไม้พันธุ์ไหนจะทำให้ผึ้งมีคุณภาพดี ประกอบกับที่ผึ้งพวกนี้ไซค์ดี

ได้กินน้ำทิพย์หยางจื่อเข้าไป ทำให้น้ำผึ้งที่ผลิตออกมานั้นมีความพิเศษ

นี่เป็นครั้งแรกที่จิ้งเป่าได้กินน้ำผึ้ง มันมีความสุขมาก โดยเฉพาะหลังจากที่กินหมดไปหนึ่งช้อนเต็มๆ มันก็จ้องไปที่โถน้ำผึ้งไม่ละสายตา จนน้ำลายแทบจะไหลย่อยออกมา

ตัวนเจี้ยเจ้อเท่าน้ำผึ้งจนเต็มช้อน น้ำผึ้งสีเหลืองทองย่อยลงมา สีสนของหยดน้ำผึ้งเต็มไปด้วยแรงดึงดูด ตัวนเจี้ยเจ้อค่อยๆ ส่งช้อนเข้าปากที่อ้ากว้างของจิ้งเป่าโดยไม่รู้ตัว

พานเสวี่ยนเฟิงร้องเสียงอ่อยอยู่ข้างๆ พยายามดึงดูดความสนใจจากจิ้งเป่า เขาร้อนรนมาก ทำไมจิ้งเป่าถึงทำท่าทางราวกับเขาไม่มีตัวตนอย่างนั้นล่ะ ตกลงกันไว้ก่อนแล้วนี่ทำให้จิ้งเป่าเป็นคนเปิดทาง แล้วทำไมถึงทำแบบนี้ เจ้าเด็กนั่นลืมเขาไปแล้วแน่ๆ!

จิ้งเป่าปิดกั้นเสียงจากโลกภายนอกโดยสมบูรณ์ มันส่งเสียงร้องพลางอมช้อนเอาไว้เต็มปาก ครั้งนี้มันกินน้ำผึ้งหมดในคำเดียวพลางส่งเสียง “อืม...” ออกมาอย่างมีความสุข ร่างกายขยับตั้งขึ้นตั้งลง หากไม่ติดที่ตัวอ้วนเกินไป มันคงจะกระโดดขึ้นไปแล้ว

เจ้าตัวไร้ประโยชน์! แคน้ำผึ้งช้อนเดียวก็มีความสุขเสียขนาดนี้ พานเสวี่ยนเฟิงมองจิ้งเป่าด้วยความอิจฉาริษยา ในตอนที่เขาเป็นราชาแห่งภูเขา เขาสามารถกินรังผึ้งได้ทั้งรัง มันจะอะไรนักหนาที่บ๊อแค่น้ำผึ้งช้อนเดียว!

แต่ว่ากลิ่นมันช่างหอม...ยั่ววนอะไรขนาดนี้!

ในฐานะแพนด้าและปีศาจ จมูกของพานเสวี่ยนเฟิงดีกว่าตัวนเจี้ยเจ้อมาก เขาได้กลิ่นหอมหวานเข้มข้นอย่างชัดเจน ถึงขนาดที่สามารถบอกได้ว่าน้ำผึ้งทำมาจากน้ำหวานของดอกไม้ชนิดไหน

พานเสวี่ยนเฟิงไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป เขาค่อยๆ คลานเข้าไปหาตัวนเจี้ยเจ้อด้วยท่าทางน่าสงสาร ยกอุ้งมือวางบนหน้าตักของอีกฝ่าย ใช้ร่างกายใหญ่โตเบียดจิ้งเป่าออกไป จากนั้นก็อ้าปากกว้าง

ตัวนเจี้ยเจ้อมองพานเสวี่ยนเฟิงด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ทำอะไรรอยากจะกินผมอย่างนั้นหรือ”

พานเสวียนเฟิงตัวลั่นเทา รีบหุบปากลงทันที เขากล้าเสียที่ไหนกัน!
หลังจากที่ป้อนน้ำผึ้งไปสองช้อน ตัวนเจียเจ๋อก็ตบเบาๆไปที่หัวของ
จิ้งเป่าเพื่อบอกให้มันลูกออกไป อาหารในแต่ละวันของจิ้งเป่าถูกกำหนด
เอาไว้แล้ว ซึ่งรวมถึงขนมกับของว่างด้วย และน้ำผึ้งนี่ก็เป็นของพิเศษ
มันไม่ควรกินมากไปกว่านี้

จิ้งเป่าไม่ได้มีความอยากอาหารมากเหมือนพานเสวียนเฟิง เมื่อ
ผู้อำนวยการบอกให้พอ ถึงแม้ใจยังปรารถนาที่จะลิ้มรสน้ำผึ้งอันแสน
หอมหวานพวกนั้น แต่มันก็คลานออกไปอย่างเชื่องช้า ตอนนั้นแหละถึงได้
นึกถึงพานเสวียนเฟิงขึ้นมา มันเอนหัวไปชนอีกฝ่ายอย่างละอายใจ

‘ไอ้หมิดาขาว!’ พานเสวียนเฟิงดำในใจ

หากรู้ว่าเป็นแบบนี้น่าจะทำตัวเย็นชาใส่มันตั้งแต่แรก! ไม่ควรใจดี
กับไอ้หมิดาขาวนี่เพียงเพราะมันเอาใจเก่งไปซะทุกเรื่อง เป็นยังไงล่ะ!
พอได้กินของอร่อยก็ลืบลูกพี่ไปเสียสนิท!

พานเสวียนเฟิงคับแค้นใจ นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมตอนที่เขาเป็นราชา
แห่งภูเขาถึงไม่เลือกสัตว์สายพันธุ์เดียวกันเป็นลูกสมุน ช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา
จำนวนแพนด้าลดลงมาก แมื่อก่อนหน้านั้นแพนด้าจะยังมีเยอะเขาก็ไม่เลือก
นั้นเพราะเขารู้ดีว่าสายพันธุ์เดียวกันกับตนนั้นตะกอละมาก หากพาแพนด้า
ไปลาดตระเวนบนภูเขา พวกมันอาจจะมัวแต่ก่อตรังฝังกินจนลืมภารกิจ...

ดังนั้น การที่พานเสวียนเฟิงรังเกียจลูกสมุนที่ไม่สามารถควบคุม
ตัวเองได้ แถมยังเป็นสายพันธุ์เดียวกันแบบนี้ก็ ก็เพราะเขาเข้าใจนิสัย
ของมันอย่างถ่องแท้ซะลิ

ยิ่งไอ้เจ้าแพนด้าตัวนี้ที่มนุษย์เลี้ยงมา ยิ่งไม่สามารถควบคุมตัวเองได้
เข้าไปใหญ่!

ขณะที่พานเสวียนเฟิงกำลังโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ตัวนเจียเจ๋อก็เท
น้ำผึ้งออกมาหนึ่งช้อนแล้วยัดเข้าไปในปากของเขา “เออละ แค่ช้อนเดียวพอ

⁵มาจากสำนวน “หมาป่าตาขาว” เดิมหมายถึงคนที่มีใจอำมหิต ต่อมาใช้หมายถึงคนอกตัญญู
หรือคนเนรคุณได้ด้วย

นี่เป็นการลงโทษ”

พานเสวี่ยนเฟิงที่ได้กินน้ำผึ้งรสชาติหวานหอมไปแบบไม่ทันตั้งตัว
จนลุกชันไปทั่วร่าง

รสชาติของมันอร่อยกว่าที่เขาจินตนาการเอาไว้มาก น้ำผึ้งหวานหอม
กระจายไปทั่วปากก่อนจะค่อย ๆ ไหลลงสู่ลำคอ...

พานเสวี่ยนเฟิงนั่งกองลงไปกับพื้น น่าเสียดายจริง ๆ ได้กินแค่
ช้อนเดียวเองเธอ

ช้อนเล็กแค่นั้น สำหรับแพนด้ายักษ์แล้วไม่พอเลยจริง ๆ

ตัวนเจียเจ้อปิดโถน้ำผึ้ง ภายใต้อายุตาจับจ้องของพานเสวี่ยนเฟิง
และจิ้งเป่า เขาวางโถเอาไว้บนหลังตู้ จากนั้นยิ้มให้ทั้งสองตัว

“...” พานเสวี่ยนเฟิงตัวสั่นเทาขึ้นมาทันที ทั้ง ๆ ที่ผู้อำนวยการไม่มี
พลังบำเพ็ญ แถมรอยยิ้มของอีกฝ่ายก็อ่อนโยนอยู่เสมอ แต่รอยยิ้มเมื่อครู่นี้
ถึงกับทำให้เขาหวาดกลัวจนเหงื่อท่วมไปหมด รวากับว่ากำลังถูกคุกคาม
อย่างนั้นแหละ

พานเสวี่ยนเฟิงมองโถน้ำผึ้งอย่างอาลัยอาวรณ์ เขารู้สึกได้ถึงตัวเอง
จะโลภมาก แต่ก็ไม่กล้าไปขโมยมันมาจากหลังตู้ เพราะรอยยิ้มของ
ผู้อำนวยการทำเอาเขาจนลุกขนพองไปหมด

หรือว่าอีกด้านหนึ่งของผู้อำนวยการจะดูร้ายโหดเหี้ยมเหมือนกับ
ท่านผู้อาวุโสอยู่

สงชื่อเขียนนำน้ำผึ้งไปที่โรงอาหารแล้วบอกให้ในครัวทำไปถอบน้ำผึ้งเป็น
เมนูเพิ่มเติมสำหรับวันนี้

ช่วงเวลามื้อเที่ยง เพื่อนร่วมงานต่างโห่ร้องดีใจ พวกเขารู้ว่าสงเหล่าซือ
นำฝูงผึ้งจากหมู่บ้านถิงซินกลับมา แต่ไม่คิดว่าจะมีน้ำผึ้งในส่วนของพวกเขา
ด้วย รสชาติไม่เลวเลยจริง ๆ

พวกเขากินไปถอบน้ำผึ้งพลาตาคู *นกขมิ้นขับขานพันลี้* ที่ฉายเข้าไปด้วย

นกขมิ้นขับขานพันลี้ เป็นซีรีส์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการคุ้มครองนก
ซึ่งนำเสนอโดยเหมิงฉีฉี ได้รับอนุญาตให้ออกอากาศภายใต้การดูแลของ

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 5

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่ปิดกล่องจนถึงช่วงเวลาออกฉาย ใช้เวลาเพียงแค่ครึ่งปีเท่านั้น สามารถพูดได้เลยว่ารวดเร็วจริงๆ

เนื่องจากหลายฉากของซีรีส์เรื่องนี้ถ่ายทำที่หลังโย่วและสถานที่อื่นๆในเมืองตงไห่ ดังนั้นชาวเมืองตงไห่จึงให้ความสนใจมาก เมื่อคืนมีคนดูเยอะจนกลายเป็นกระแสโด่งดังในโซเชียลมีเดีย

วันนี้เหล่าพนักงานของหลังโย่วจึงเปิดทีวีในโรงอาหารและดูซีรีส์ที่ฉายซ้ำกันอีกรอบ

ข่าวของเหมิงฉีฉีทำให้ซีรีส์ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก หลังจากออกอากาศเมื่อคืนก็ยังมีผู้ชมมากมายเขียนรีวิว ตอนนั้นจึงมีหลายคนทั่วประเทศกำลังดูซีรีส์ที่นำมาฉายซ้ำเหมือนกับพวกเขา

การถ่ายทำในช่วงแรกอยู่ที่หลังโย่ว ถึงแม้ในซีรีส์สถานที่ทำงานของเหมิงฉีฉีจะไม่ได้ชื่อว่าหลังโย่ว แต่ใครที่เคยมาก็จะจำได้ทันที ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าในช่วงระหว่างการโปรโมตก็มักจะนำชื่อของหลังโย่วไปโฆษณาด้วย

สาเหตุที่การออกอากาศตอนแรกได้ผลตอบรับดีมากเป็นเพราะเปิดประตูเจอภูเขา^๑ อีกทั้งฉากที่เหมิงฉีฉีถูกนกแก้วในบ้านของตัวเองกลั่นแกล้งรังแกนั้นสนุกสนานเป็นพิเศษ นอกจากนี้ยังดึงเอาความสามารถพิเศษของเหมิงฉีฉีออกมาได้ดีมาก และเพราะความสามารถพิเศษนี้ทำให้เธอมีค่าตัวที่สูงกว่าปกติ

ดังนั้นเมื่อทีมงานขอให้นางเอกของเรื่องซึ่งก็คือเหมิงฉีฉีช่วยแสดงเป็นคนนิสัยไม่ดี ฉากที่จับสัตว์มาฉีดยาพวกสัตว์ถึงไม่ทำให้พวกเขาผิดหวัง

เหมิงฉีฉีทำให้นกเกลียดชังได้ขนาดนั้น คนดูก็คงรู้สึกหั่นไส้ไม่ต่างกับนักรอก

หญิงสาวที่โดนนกเกลียดจนเข้าไส้ แต่กลับกลายเป็นสัตว์แพทย์ พล็อตเรื่องเปิดมาแบบนี้จึงน่าสนใจตั้งแต่เริ่ม

เมื่อเห็นสถานที่คันทา หรือกระท่งเพื่อนร่วมงานปรากฏตัวอยู่ในจอ

^๑อุปมาว่า พูดหรือเล่าเรื่องตรงประเด็นไม่อ้อมค้อม

แม้เมื่อคืนพวกเขาบางคนจะดูไปแล้ว แต่ก็อดพูดถึงอย่างกระตือรือร้นไม่ได้ เนื่องจากเมื่อคืนบางคนดูผ่านโทรทัศน์มือถือจอเล็ก ๆ และยังมีบางคนที่ไม่ได้ดู วันนี้จึงมาตั้งวงพูดคุยเรื่องซีรีส์กันอย่างสนุกสนาน

ส่วนบทบาทเจ้าหน้าที่เลี้ยงสัตว์ มีหลายบทที่ทางผู้กำกับได้เชิญเจ้าหน้าที่เลี้ยงสัตว์ของหลังไยวเข้ามาร่วมแสดงด้วย เพราะหากใช้นักแสดงน่าจะต้องเสียเวลาฝึกอบรม แม้จะเป็นการแสดงแค่ฉากหลังและมีบทพูดเพียงไม่กี่คำ แต่พวกเขาก็มีความสุขกันมาก

ตอนนั้นผู้กำกับอยากให้ตัวนเจียเจ่อมาแสดงเป็นนักท่องเที่ยวที่ลัญจกรไปมาเพื่อมีฉากออกกล้องเป็นที่ระลึกไว้ด้วย แต่ตัวนเจียเจ่อก็ปฏิเสธไปเพราะเขาไม่สนใจอะไรแบบนี้

ทางทีมงานซีรีส์เรื่อง *นกขมิ้นขั้วขานพันลี้* ใช้เงินโปรโมตไปจำนวนหนึ่งก่อนซีรีส์ฉาย พวกเขาได้ส่งเหล่านักแสดงไปโปรโมตในรายการต่าง ๆ พร้อมทั้งเล่าเรื่องของเหมิงฉีฉี แม้กระทั่งการเปลี่ยนบทและเรื่องราวต่าง ๆ จนทำให้เหมิงฉีฉีถูกพูดถึงขึ้นมาอีกครั้ง

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ทุกคนพูดถึงเป็นเสียงเดียวกันก็คือเหล่านักแสดงสัตว์ของหลังไยว ในช่วงสุดท้ายของซีรีส์มีการกล่าวขอบคุณสวนสัตว์ซาฟารีหลังไยวด้วย หลายคนทราบกันดีอยู่แล้วว่านักแสดงสัตว์ส่วนใหญ่ทางหลังไยวเป็นคนจัดหามาให้

การแสดงอันยอดเยี่ยมของพวกมันโดดเด่นมาก ทางทีมงานจึงไม่พลาดโอกาสที่จะปล่อยภาพเบื้องหลังออกมาให้ทุกคนได้เห็นว่า การแสดงของนักแสดงกับสัตว์พวกนั้นมีวิธีการถ่ายทำอย่างไร เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจได้มากขึ้น

ปรากฏว่าการแสดงระหว่างคนกับสัตว์พวกนั้น บางตัวมีเจ้าหน้าที่ใช้อาหารล่อล่อเพื่อให้สัตว์ทำท่าทางที่สอดคล้องกับที่ต้องการ บางตัวใช้การตัดต่อเข้ามาช่วย แต่ทั้งหมดไม่ได้มีการใช้ CG แต่อย่างใด

และสิ่งที่ตกลงที่สุดน่าจะเป็นฉากระหว่างเหมิงฉีฉีกับนก ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีเจ้าหน้าที่มาล่อล่อ...

ผู้กำกับกล่าวว่า “ฮาๆ ทุกครั้งที่ถ่ายมาถึงฉากแบบนี้ พวกเราจะปล่อยให้เหมิงฉีฉีแสดงความสามารถออกมาได้เต็มที่เลยครับ”

ควรพูดว่าให้เหมิงฉีฉีกับนกได้แสดงกันอย่างอิสระมากกว่า แต่การแสดงของคู่นี้ก็ “โด่งดัง” และเรียกความชื่นชอบจากผู้ชมได้มากมายจริงๆ

ผู้กำกับบอกว่าโชคดีที่เปลี่ยนแปลงคาเร็กเตอร์ของตัวละครตั้งแต่นั้นมา ไม่อย่างนั้นอาจจะไม่ได้ผลลัพธ์แบบนี้ บทบาทนี้ถึงแม้ตัวของเหมิงฉีฉีจะไม่ได้รับความรักจากนก แต่ก็ไม่ได้สร้างความรำคาญหรือไม่พอใจให้กับผู้ชม กลับกันกลายเป็นว่าทำให้ซีรีส์เรื่องนี้ภาพลักษณ์ดีขึ้น

ไม่ว่าจะพูดอย่างไร การออกอากาศของซีรีส์เรื่อง นกขมึ้นขับขานพันธุ์นอกเหนือจากทีมผู้กำกับและนักแสดงที่รับผลประโยชน์แล้ว การโปรโมตเพื่อส่งเสริมเรื่องการคุ้มครองสัตว์ก็เป็นไปด้วยดี ความนิยมของหลังไยวก็เพิ่มขึ้นมากเช่นกัน

หลังจากออกอากาศ ซีรีส์เรื่องนี้ก็ได้รับความนิยมและโด่งดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้ชมมากมายหลั่งไหลมาที่หลังไยวเพื่อมาดูสถานที่ถ่ายทำ และถ่ายภาพร่วมเฟรมกับคูหูของเหมิงฉีฉี

หากกล้าพอก็สามารถคอสมเพลย์เป็นนางเอกได้ โดยที่ไม่ต้องทำอะไรมาก เพียงแค่อำนาจไปยืนอยู่ตรงหน้าพวกนกกระจอกก็ได้แล้ว

เด็กสาวในชุดกระโปรงยาวสีเขียวยคนหนึ่งกำลังเดินเตร็ดเตร่อยูริมถนนยามเที่ยงคืน

เธอเดินไปอย่างไร้จุดหมาย ตั้งแต่ย่านในเมืองที่มีผู้คนพลุกพล่านไปจนถึงตรอกซอยร้างเล็กๆ ซอยหนึ่ง เธอดูอวังร้างกับไม่มีความหวังในชีวิต

เมื่อคุณลุงคุณป้าผู้ใจดีที่เพิ่งเลิกงานเห็นเธอเข้า พวกเขาต่างก็อดถามเด็กสาวหน้าตาสวยคนนี้ได้ว่า “เป็นอะไรเธอหนู สอบได้คะแนนไม่ดีเหรอ ทะเลาะกับพ่อแม่หรือเปล่า”

หญิงสาวตอบอย่างเศร้าใจ “ฉันตกงานแล้ว”

โถ เด็กน้อย อายุแค่นี้ก็ต้องออกไปทำงาน แถมยังตกงานอีก

คุณลุงคุณป้าพูดปลอบใจเธอสองสามประโยค แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรมาก คนนำเสนอสารบนโลกใบนี้มีเยอะมากเกินไปจริง ๆ

เด็กสาวเดินมาจนถึงชายหาดโดยไม่ทันรู้ตัว เห็นผู้ชายกลุ่มหนึ่ง กำลังทะเลาะกัน หรือที่ถูกต้องควรจะบอกว่าผู้ชายหลายคนรุมทำร้ายผู้ชาย คนหนึ่งต่างหาก

เธอนั่งยอง ๆ คอยมองเหตุการณ์อยู่ด้านข้าง ดึกปานนั้นแล้วยังจะมา รุมทำร้ายกันอีกเหรอ จากมุมด้านข้างที่เธอนั่งมองอยู่ทำให้ผู้ชายกลุ่มนั้น รู้สึกแปลก ๆ พลังคิดในใจว่าเธอคงจะไม่ได้แจ้งตำรวจหรอกนะ พวกเขา จึงเตะชายคนนั้นอีกสองสามทีก่อนจะพากันหนีไป

ชายคนที่โดนรุมทำร้ายนอนชดอยู่บนพื้น เขาพลิกตัวพลางส่งเสียง ร้องด้วยความเจ็บปวด “อ๊ย...”

เด็กสาวเดินเข้าไปคุกเข่าข้าง ๆ เขา “คุณมีโทรศัพท์หรือเปล่า ฉัน ติดต่อครอบครัวของคุณให้เอาไหม”

เมื่อเข้าไปใกล้ เธอถึงพบว่าตัวของผู้ชายคนนั้นพุ่งไปด้วยกลิ่นเหล้า เขาลืมตามองเด็กสาวที่มีใบหน้างดงามตรงหน้าอย่างงุนงง พูดขึ้น ด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด “ฉันไม่มีครอบครัว มีโทรศัพท์แล้วจะมีประโยชน์ อะไร... ถึงอย่างไรก็ติดต่อคนที่ เป็นครอบครัวของฉันไม่ได้หรอก”

ดูไม่ออกเลยว่าตกลงแล้วเป็นเพราะเจ็บปวดที่กายหรือว่าเจ็บปวด ที่ใจกันแน่

แต่เด็กสาวกลับดวงตาเป็นประกาย แล้วนั่งลงทันที “คุณติดต่อ ครอบครัวไม่ได้เหรอ”

ชายคนนั้นแหงนหน้ามองท้องฟ้าไม่ตอบอะไร

เด็กสาวจึงถามต่อ “ทำไมถึงไม่พูดล่ะ ฉันไม่ใช่คนไม่ดีนะ ฉันชื่อ สู่ชิง เป็นผู้ส่งสาร”

“ผู้ส่งสาร? เธอหมายถึงพนักงานนำจ่ายนะเหรอ เธอทำงานอยู่ที่ ไปรษณีย์ละสิ... สมัยนี้ยังมีคนส่งจดหมายอยู่อีกเหรอ...” เขาก็มีท่า

สู่ชิงประคองใบหน้าตัวเอง “ไม่มีคนส่งจดหมายแล้ว ฉันเลยเป็น ผู้ส่งสารที่ว่างงานอยู่นี่ไง”

“ฉันก็ตกงานเหมือนกัน แฮ้อ!” ชายคนนั้นเอามือปิดหน้า เด็กสาวที่เดินเข้ามาทำตัวสนิทสนมกับเขา เผลอทำให้เขาพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมาจนได้ แต่เอาเถอะ ถึงอย่างไรก็เป็นแค่คนแปลกหน้า พูดไปก็เท่านั้นแหละ “พ่อแม่ฉันเสียไปตั้งแต่ตอนฉันยังเล็ก ต่อมาฉันก็ได้แต่งงานกับเพื่อนร่วมงาน พวกเราทั้งคู่รักกันมาก แต่บางทีฉันอาจจะไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าละมั้ง สุดท้ายเธอก็ถูกพระเจ้าพรากไปอีก”

อยู่ๆ ชายคนนั้นก็สะอื้นออกมา

“ฉันยังไม่ได้บอกลาเธอเลย...”

σύซิงหยิบพู่กันกับกระดาษออกมาจากอกเสื้อ “ก็บอกให้เร็วกว่านี้สิ คุณอยากบอกอะไรกับภรรยาบ้าง อะนี่ เขียนเลย”

ชายคนนั้นมองไปที่กระดาษในมือของσύซิง โปสเตอร์การ์ดแผ่นนั้นเป็นรูปทิวทัศน์ของทะเลตงไห่ เห็นได้ชัดว่าเป็นโปสเตอร์การ์ดของเมืองตงไห่ เด็กคนนี้อาจจะทำงานอยู่ที่ประชาชนี่จริง ๆ ก็ได้ แต่เขาไม่มีอารมณ์จะมาเขียนอะไรในตอนนี้อยู่แล้ว ทำได้เพียงแค่พิมพ์ออกมา

“อาหมิ่น ผมคิดถึงคุณจังเลย คุณคงโกรธผมมากที่ไม่ได้บอกลาคุณ ผมอ่านกระดาษโน้ตที่คุณเขียนเอาไว้ก่อนหน้าทุกวัน มันทำให้ผมรู้สึกเหมือนคุณยังไม่ได้จากไปไหน ผมอยากรู้จริงๆ ว่าที่คุณพูดว่าหลังจากกลับมาแล้วมีเรื่องจะบอก เรื่องที่ต้องการจะบอกผมก่อนที่จะคุณจะไป มันคือเรื่องอะไรกันแน่...”

เมื่อเห็นชายคนนั้นไม่สนใจตัวเอง σύซิงก็เริ่มรื้อนร่น พอได้ยินเขาพูดพิมพ์คำอยู่คนเดียว σύซิงก็รีบหยิบพู่กันทันที “ไม่เป็นไร ข้อความปากเปล่าก็ได้! ฉันจดให้เอง!”

ชายคนนั้นดูไม่ค่อยมีสติเท่าไรนัก หลังจากเขียนเสร็จσύซิงจึงเอื้อมมือไปหยิบบัตรประชาชนของเขาขึ้นมาดู เมื่อครู่เขาเพิ่งถูกคนรุมทำร้ายและไร้แรงขัดขืน นึกว่าσύซิงจะขโมยเงิน “โดนคนพวกนั้นเอาไปหมดแล้วอย่ามายุ่งกับฉัน”

σύซิงจำชื่อกับวันเดือนปีเกิดบนบัตรประชาชนแล้วยึดเก็บกลับไปทันที

“คุณรอก่อน รอก่อนนะ! อย่าไปไหนนะ!” ส่วยซิงยังไม่วางใจ เธอเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้ายามค่ำคืน...

ชายคนนั้นไม่รู้ว่เด็กสาวนาราคัญจากไปตั้งแต่เมื่อไร เขาอนหนึ่งอยู่ตรงนั้นพักใหญ่ จนตอนนี้พอจะมีเรี่ยวแรงขึ้นมาบ้าง ลมตอนกลางคืนพัดผ่าน ทำให้รู้สึกหนาวเหน็บไปทั้งร่าง เขาจึงรวบรวมเรี่ยวแรงที่มีลุกขึ้นยืน คิดอยากจะทำออกไปจากที่นี่

แต่ยังไม่ทันได้ก้าวเดิน จู่ๆ ก็มีก้อนหินก้อนหนึ่งร่วงลงมาจากด้านบน “โอ๊ย!” เขาจับไหล่ตัวเองพลางแหงนหน้ามอง บนท้องฟ้าที่มีดสนิทเห็นเพียงแค่เงาของนกตัวหนึ่งบินผ่านไป ไม่รู้ว่าเป็นนกอะไร

หินนี้หรือว่านกตัวนั้นจะทิ้งลงมา? เขารู้สึกเจ็บไปหมด จึงนั่งลงพลางลูบไหล่ของตัวเอง ชายคนนั้นถึงกับน้ำตาาร่วง “ทำไมแม้กระทั่งนกก็ยังรังแกคนหัวเดียวกระเทียมลีบอย่างฉันล่ะ...”

ในตอนนี้อเอง ส่วยซิงวิ่งกลับมา เธอหอบแฮกแล้วยื่นไปสตร์การ์ดที่หยิบออกมาจากอกเสื้อให้เขา “ฉันกลับมาแล้ว อาหมิ่นก็ส่งข้อความปากเปล่ามาเหมือนกัน เธอบอกให้คุณดูแลตัวเองให้ดี ห้ามเค้าร้าโศกเสียใจเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นโดยเด็ดขาด เธอจะรอคุณอยู่ที่ข้างล่างนั่น”

ชายคนนั้นเงยหน้าจ้องส่วยซิงตาเซมิ่ง “เธอเป็นบ้าหรือไง!”

ความเค้าร้าโศกของชายคนนั้นปล้นหายไปทันที ยัยเด็กคนนี้คิดไม่ถึงว่าจะเสียสติเอาเรื่องภรรยาของเขามาพูดจาแบบนี้

ส่วยซิงมองชายคนนั้นแล้วเอ่ยต่อ “อืม...เธอยังพูดอีกว่า วันนั้นที่เธอบอกว่ากลับมาแล้วมีเรื่องจะบอกกับคุณก็คือ หัวหน้าที่เธอตอบตกลงแล้วรอเพียงแค่การอนุมัติอย่างเป็นทางการ ถึงตอนนั้นเธอก็สามารถย้ายสาขาไปที่สำนักงานได้ ไม่ต้องกลับมาลัปดาห์ละครั้งอีกแล้ว”

ชายคนนั้นตกใจมาก เขามองส่วยซิงอย่างแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง หลังจากที่อาหมิ่นเสียชีวิต หัวหน้าที่มาแสดงความเสียใจและบอกเขาว่าความจริงเธอได้รับการอนุมัติเรื่องย้ายสาขาเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากปกติแล้วเธออาศัยอยู่ที่หอพักของบริษัทซึ่งอยู่ไกลจากที่ทำงานมาก

แต่เด็กคนนี้รู้เรื่องนี้ได้อย่างไร หรือว่าเธอจะเป็นนักแสดงที่พวกเพื่อน ๆ จ้างให้มาแกล้งเขา? หรือว่าอาหมีนอยู่ที่อีกโลกหนึ่งจริงๆ...ภายในใจของเขายากจะเชื่อเรื่องความเป็นไปได้ที่ไร้เหตุผลแบบนี้มากที่สุด

“ฉันกลัวว่าคุณจะหนีไปก็เลยรีบกลับมา ทั้งหมดก็มีเท่านี้แหละ” ขณะพูดส่ายขี้ไบกมือทักทายจึงเว่ยที่บินอยู่บนท้องฟ้า

“เธอ เธอ เธอ...เธอเป็นใครกันแน่ ทำไมถึงรู้เรื่องของอาหมีน” ชายคนนั้นรีบเข้ามาคว้าโปสเตอร์การ์ดบนมือของส่ายขี้ไบก แต่ก็มีแคล้งที่ส่ายขี้ไบกจดเอาไว้เพียงคำสั้น ๆ ง่าย ๆ เพื่อช่วยเตือนความจำตอนกลับมาถ่ายถอดข้อความปากเปล่าเท่านั้น

ส่ายขี้ไบกพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ฉันคือผู้สังหาร”

“อาหมีน...” ชายคนนั้นนึกถึงคำพูดของอาหมีนที่บอกไม่ให้เขาเศร้าโศกเสียใจขึ้นมาอีกครั้ง แต่ว่าตอนนี้เขาทุกอย่างไปหมดแล้ว แม้กระทั่งงานของตัวเอง จึงอดกุมหน้าร้องไห้ไม่ได้ “อาหมีน ผมจะต้องลุกขึ้นมาได้อีกครั้งแน่นอน”

“อืม ฉันควรกลับได้แล้ว”

เมื่อได้ยินเสียงของเด็กสาว เขาก็รีบเงยหน้ามองทันที ทว่าในตอนที่ยกหน้าขึ้นมา ร่างของเด็กสาวคนนั้นก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

ที่นี่คือชายหาด สภาพแวดล้อมรอบตัวมีแต่ความว่างเปล่า ต่อให้บินได้ เธอก็คงไม่สามารถบินหายไปไหนที่แบบนี้หรอก

ชั่วพริบตา ความคิดหนึ่งในสมองของชายคนนั้นก็ระเบิดออกมาทันที เขาเงยหน้าตะโกนเสียงดั่งลั่น “อย่าเพิ่งไป! เธอช่วยฉันส่งจดหมายอีกครั้งหนึ่งสิ!!!”

ทว่าบนผืนฟ้าที่กว้างใหญ่ มีเพียงนกสองตัวที่ทราวกับว่าโดนเสียงของเขารบกวนจึงกระพือปีกบินหนีไป ตอนนี้นอกจากคลื่นที่ซัดเข้าฝั่งก็ไม่มี การเคลื่อนไหวใด ๆ อีก

“ตำนานเมืองเรื่องใหม่ของตงไห่ วิญญาณเด็กสาวชุดเขียวในยามค่ำคืน...”

ตัวนเจียเจ้ออ่านพาดหัวข่าวในโมเมนต์วีแชตจากโทรศัพท์ “ไม่นานมานี้มีข่าวแพร่กระจายในตงไห่ว่า หากเดินไปตามริมถนนตงไห่ยามค่ำคืนก็อาจจะ

พบเจอกับวิญญาณเด็กสาวในชุดกระโปรงสีเขียวคนหนึ่ง ถ้าหากบอกความต้องการหรือคำขอของตัวเองให้เธอฟัง วิญญาณเด็กสาวชุดเขียวผู้ใจดี จะทำให้ความปรารถนาของคุณเป็นจริง ว่ากันว่าในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ เธอเป็นคนใจบุญ หลังจากเสียชีวิตไปแล้วเธอก็ยังคงคอยช่วยเหลือผู้อื่นอยู่ เหมือนเดิม...”

“นี่มันอะไรกันเนี่ย” อ่านจบตัวนเจียเจ้อถึงกับหมดคำพูดจนอยาก จะบอกเรื่องจริงไปเสียเลย “นี่มันเรื่องเหลวไหลอะไรกัน มีสำนักหลินสูย อยู่แท้ ๆ ยังจะมีผีผู้หญิงมาเดินเตร็ดเตร่อยู่ตามริมถนนได้อย่างไร”

“ใช่ ฉันตอบรับคำขอของทุกคนเสียทีไหนกัน” ส่วยซิงพูดด้วยน้ำเสียง น้อยใจ “ฉันตอบรับแค่คนที่ส่งจดหมายเท่านั้น”

“ครับ คุณก็เลยไปส่งถึงยมโลกเลย?” ตัวนเจียเจ้อมองส่วยซิง

หลังจากที่ตำนานเรื่องนี้แพร่กระจายออกไป นักพรตของสำนัก หลินสูยก็กังวลใจมาก ถึงขนาดคอยไปดักข่มใจมณีวิญญาณเด็กสาวตนนั้น แต่ผลลัพธ์ที่ได้ก็ตามที่คิดเอาไว้ ในที่สุดใจวชิรจนถึงก็มาหาผู้อำนวยการ สวนสัตว์ เพราะส่วยซิงอ้างว่าตนอยู่ที่สำนักหลินสูย

ที่นั่นคือเมืองตงไห่ การมีข่าวเรื่องตำนานวิญญาณเด็กสาวออกมา แบบนี้ สำนักหลินสูยของพวกเขาก็เอาหน้าไปไว้ที่ไหน

ส่วยซิงร้องให้ “คนที่ถูกเลิกจ้างยังได้รับอนุญาตให้กลับมาทำงาน อีกได้ แต่ฉันตกงานแบบนี้ จะทำอย่างไรล่ะคะ”

“...”

ส่วยซิงมองตัวนเจียเจ้อด้วยความขมขื่น แล้วมองไปทางเต้าจวิน ที่กำลังนั่งอยู่บนขอบหน้าต่างโดยไม่พูดอะไรสักคำ เธอตัดพ้ออย่างหดหู่ “ถ้าไม่ทำงานชีวิตจะมีความหมายได้อย่างไรล่ะคะ ฉันนี่กว่าผู้อำนวยการ จะเข้าใจฉันเสียอีก”

ตัวนเจียเจ้อเหวี่ยงตัก “ผมเข้าใจคุณครับ งานหายากมาก ตอนแรก ผมก็เกือบจะต้องไปชนอริ⁷ เหมือนกัน แต่ขอให้ผมเข้าใจคุณ มันก็ช่วย ไม่ได้ครับ”

⁷ หมายถึง ทำงานหนักแต่ได้เงินเดือนน้อย

เดิมσύซิงหางานใหม่บนโลกมนุษย์ได้แล้ว นั่นก็คือคอยช่วยลูย่าส่งจดหมาย ไม่เพียงแต่มีงานทำ ยังมีหน้ามีตาอีกด้วย มีใครเคยเห็นลูย่าเต้าจวินใช้คนส่งจดหมายให้ตัวเองกันบ้างล่ะ

แต่หลังจากที่ตัวนเจี๋ยเจ้อกับลูย่าคบกัน นานวันลูย่าก็ยังไม่ต้องการσύซิง เพราะความสัมพันธ์ของเขากับตัวนเจี๋ยเจ้อสนิทสนมกันมากขึ้นเรื่อยๆ จึงไม่ต้องการผู้ส่งสารอย่างนกซิงเห็นะอีกต่อไป

นกซิงเห็นะผู้นำส่งสารจึงตงานอีกครั้ง ดังนั้นทุกวันเลยต้องออกไปเดินเตร็ดเตร่อยู่อริมถนนด้วยความเสียใจ พอมีคนรู้เรื่องนี้ก็ทำให้เธอมีโอกาสหางานใหม่ได้อีกครั้ง

มนุษย์ใช้โทรศัพท์มือถือและคอมพิวเตอร์ในการส่งข้อความก็จริงอยู่ แต่ก็มีบางสถานที่ที่ข้อความของพวกเขาไม่สามารถส่งไปถึงได้

ซึ่งเรื่องนี้แตกต่างกับนกซิงเห็นะ ในสามโลกไม่มีที่ไหนที่นกซิงเห็นะไม่คุ้นเคย ต่อให้ทะเลกลายเป็นนา ตำแหน่งที่ตั้งก็ยังอยู่ในใจเสมอ! ไม่ว่าจะอยู่แห่งไหนใด เส้นทางจะไกลเท่าไร นกซิงเห็นะก็สามารถไปส่งจดหมายให้ถึงมือได้!

...แน่นอนว่าสำหรับตอนนี้ต้องขึ้นอยู่กับผู้เป็นนาย σύซิงเหลือบมองผู้อำนวยการและสมาชิกครอบครัวของเขา

ลูย่าพูดด้วยความรำคาญใจ “เอาละ เธอไปให้ไกลกว่านี้อีกหน่อย ไม่ได้หรือไง เธอไม่ใช่จึงเว่ยเสียหน่อย ทำไมถึงต้องจับจ้องอยู่แต่ที่ตงไห่ด้วยล่ะ”

σύซิง “...”

ตัวนเจี๋ยเจ้อ “ที่เต้าจวินพูดก็มีเหตุผล ที่สำคัญสำนักหลินσύซิงเป็นมิตรของพวกเรา อย่าสร้างควมลำบากใจให้พวกเขาเลยครับ คุณก็อย่าเพิ่งเล็งไปที่มนุษย์มาก บางครั้งพอส่งจดหมายได้แล้ว พวกเขาก็อาจจะตกใจจนช็อกตายได้เลยนะ”

“...” σύซิงพูดขึ้นอย่างละอายใจ “ฉันรู้แล้วค่ะ ฉันจะเน้นไปที่คนต่างถิ่นกับปีศาจแล้วกันนะค่ะ”

ตัวนเจี๋ยเจ้อไม่กล้าตำหนิอะไรσύซิง คนข้างานผิดตรงไหน ตอน

กลางวันส่วยซิงก็ตั้งใจทำงานมาก ตกกลางคืนพอสวนสัตว์ของพวกเขาเปิดให้บริการ ส่วยซิงก็สามารถไปทำงานทำข้างนอกได้

หลังจากที่ส่วยซิงออกไป ลู๋ยากี้พูดขึ้น “ซึ่งเหนียวดีทุกอย่าง เสียอย่างเดียว ใจไปหน่อย”

“ใครมีสามขา ก็คือดีที่สุดใช่ไหมครับ... ผมจะบอกคุณให้นะ ส่วยซิง มีพ่อมีแม่ คุณอย่าหลงตัวเองให้มากนักเลย!”

“...”

ตัวนเจี้ยเจ้อเป็น “ผู้ดูแล” มาหลายปี มีหรือจะไม่ว่าลู๋ยากี้กำลังคิดอะไรอยู่ คำพูดที่ชอบพึมพำออกมาตามปกติของตัวเองมันเผยธาตุแท้ออกมาตั้งนานแล้ว!

ลู๋ยากี้ทำปากแข็ง “เป็นจนเปลา่เสียหน่อย เป็นจนไม่ได้ขาดแคลน! เป็นจนมีลูกตั้งห้าสิบกว่าตัว!”

“...” ตัวนเจี้ยเจ้อกำลังจะเอ่ยปาก แต่กลับมีเบอร์แปลกโทรเข้ามา ก่อน เขาจึงรีบรับสาย “ฮัลโล!”

เสียงที่คุ้นเคยดังมาจากอีกด้าน “ใช้ผู้อำนวยการตัวนหรือเปลา่ สวัสดิ์ครับ ผมฟูเฟิง”

ตัวนเจี้ยเจ้อนี่ก็อยู่ครู่หนึ่งถึงจำได้ นี่คือการผู้กำกับกับการกองตำรวจสันติบาล พวกเขาพบกันระหว่างการประชุมในเมือง ซุนอ้ายผิงรู้จักกับเขาทั้งสองเคยทักทายกันแต่ก็ไม่ได้ผูกมิตรอะไรกันมากไปกว่านั้น

เจ้าหน้าที่ตำรวจติดต่อมาเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว ตัวนเจี้ยเจ้อนี่ก็ว่าอีกฝ่ายจะมาตรวจสอบเรื่องวิญญาณเด็กสาวในซุดเซียว เลยตอบกลับด้วยน้ำเสียงตื่นตกใจ “ท่านรองฟู? สวัสดิ์ครับ”

ฟูเฟิงท่าทางร้อนรนเล็กน้อย รีบพูดเข้าประเด็นทันที “เรื่องมันยาว ผมขอสรุปสั้นๆ แล้วกัน คืออย่างนี้ครับ ตอนนี้มีอาชญากรกลุ่มหนึ่งข่มขู่และจับตัวประกันหลายคนเอาไว้บนยอดตึกจินเฟิง พวกนั้นมีทั้งอาวุธและประสพการณ์ไซโคโซนเพราะก่อคดีมามาก และตอนนี้พวกเรายังไม่สามารถควบคุมสถานการณ์จากภายในได้...”

ตึกจินเฟิงเป็นตึกที่สูงที่สุดของเมืองตงไห่ และด้วยความสูงระดับนั้น ทำให้ไม่สามารถมองเห็นสถานการณ์บนยอดตึกจากตึกอื่น ๆ ได้ หากใช้โดรนก็ดูจะโจ่งแจ้งจนเกินไป พวกเขาเลยไม่รู้ว่าจะใช้วิธีไหนถึงจะรับรู้สถานการณ์ภายในตอนนี้ได้ เท่าที่ฟังดู เหมือนจะไม่มีสักริชที่ทำได้เลย

เมื่อได้ยินว่าไม่เกี่ยวข้องกับวิญญานเด็กสาวชุดเขียว ตัวนเจียเจ๋อ ถึงค่อยโล่งใจขึ้นมา ขณะฟังคำอธิบายของรองผู้กำกับฟู่ จู่ ๆ ตัวนเจียเจ๋อ ก็เผยสีหน้าแปลกประหลาดจ้องมองไปทางลู่ยา

เอาโดรนขึ้นไปไม่ได้ เลยอยากจะทำยืมโดรนลู่ยาอย่างนั้นเหวอ

คำอธิบายของรองผู้กำกับฟู่ทำให้ตัวนเจียเจ๋อเข้าใจรายละเอียดของสถานการณ์ในตอนนั้นขึ้นมาบ้าง ที่แท้ก็อยากจะยืมนกนี้เอง

กลุ่มอาชญากรที่จับคนเป็นตัวประกันเป็นพวกอาชญากรร้ายแรง ซึ่งหลบหนีมาจากที่อื่นและถูกออกหมายจับไปทั่วประเทศ ระหว่างการหลบหนีพวกนั้นก็ยิ่งก่อคดีเหี้ยมโหดขึ้น ด้วยเหตุนี้เส้นทางการหลบหนี จึงถูกเปิดเผย กระทั่งมาถึงเมืองตงไห่ซึ่งอยู่ใกล้ขนาดนี้ มีความเป็นไปได้ว่าพวกนั้นอาจจะวางแผนหนีทางเรือ

แม้ว่าที่นี่คือเมืองตงไห่ แต่ยุคนี้แล้ว ตำรวจต่างก็เห็นหมายจับกันหมด หลังจากที่ถูกต้อนจนมุม อาชญากรพวกนั้นก็เลยจับตัวประกันแล้วหนีขึ้นไปบนยอดตึกจินเฟิงที่สูงหกสิบชั้น

ตึกจินเฟิงเป็นตึกที่เพิ่งเริ่มเปิดกิจการในปีนั้น เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นถือว่าเป็นความเสียหายที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน

ตงไห่เป็นเพียงแค่เมืองเล็กๆ ไม่ว่าจะป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ เทคโนโลยีหรือยุทธโธปกรณ์ต่างก็ด้อยกว่าเมืองใหญ่มาก พุดได้เลยว่ามีข้อบกพร่องทั้งซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากที่จะจัดการกับสถานการณ์ฉุกเฉินระดับนี้และพวกเขาก็กำลังอับจนหนทางอย่างที่สุด

นอกจากนี้หลังจากที่อาชญากรจับตัวประกันไปก็ยิ่งเรียกร้องให้พวกเขาเตรียมของที่ต้องการภายในสองชั่วโมง

ตอนนี้เรื่องราวทั้งหมดเพิ่งเกิดขึ้นและระงับการรายงานข่าวเอาไว้ หลังจากทางเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับคำสั่ง พวกเขาก็แบ่งออกเป็นสองส่วน

ส่วนหนึ่งเตรียมของที่อาชญากรต้องการ แต่ก็แอบเตรียมการบางอย่างไว้ด้วย อีกส่วนหนึ่งต้องเตรียมพร้อมเข้าจู่โจม

แต่ปัญหาของการเข้าจู่โจมคือพวกเขาไม่รู้สถานการณ์บนยอดตึกเลยสักนิด อย่างไรก็ตามแต่สถานการณ์เลย แม้แต่จำนวนคนก็ยังไม่รู้แน่ชัด หากจู่โจมเข้าไปก็มีแนวโน้มมากกว่าตัวประกันอาจจะได้รับบาดเจ็บ เรื่องนี้เป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง

อาชญากรพวกนั้นมีประสบการณ์มากมาย พร้อมจะคุกคามและจู่โจมเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทุกเวลา การบินโดรนขึ้นไปทั้งแบบนี้ พวกนั้นอาจจะทำร้ายตัวประกันได้ทันที ส่วนอุปกรณ์ตรวจจับอื่น ๆ ก็ไม่สามารถแยกตัวประกันออกจากอาชญากรได้

ความปลอดภัยของตัวประกันกำลังตกอยู่ในความเสี่ยง ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ทุกคนต่างพยายามคิดหาวิธีการต่างๆ แล้วรองผู้กำกับการกองตำรวจสันติบาลฟูเฟิงก็นึกถึงสวนสัตว์ซาฟารีหลังโยวขึ้นมาได้

ในตอนแรกลู่อ่าโถ่งตั้งมีชื่อเสียงเพราะจัดการกับอาชญากรลักพาตัวเด็ก มันได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี ซึ่งเรื่องนี้ยอมรับกันเป็นเอกฉันท์จากคนทั้งประเทศ ยิ่งไปกว่านั้นเมืองตงไห่มีสภาพแวดล้อมที่ดีมาก การที่มีสัตว์ป่า รวมไปถึงนกยักษ์ตัวใหญ่ปรากฏออกมาจึงไม่ใช่เรื่องแปลก

ฟูเฟิงคิดว่าวิธีนี้อาจจะเป็นหนทางที่ใช้ได้เช่นกัน เพราะหากตัวประกันไม่ปลอดภัย พวกอาชญากรย่อมต้องได้ใจแน่นอน ความปลอดภัยของตัวประกันเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ดังนั้นเขาจึงโทรศัพท์หาตัวนเจียเจ้อ

หลังจากที่ฟูเฟิงวางสายไปเย่ลีบนานี่ รถตู้ของสวนสัตว์ซาฟารีหลังโยวก็มุ่งหน้ามาถึงสถานที่เกิดเหตุ เนื่องจากสถานที่ค่อนข้างไกลจากหลังโยวมาถึงที่นี่จึงต้องใช้เวลาในการเดินทาง

ฟูเฟิงกำลังตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน เมื่อได้ยินวารถของหลังโยวกำลังมา เขาจึงออกไปรับด้วยตัวเอง

ประตูดตูเลื่อนเปิดออก สิ่งที่ฟูเฟิงเห็นเป็นอันดับแรกคือผู้อำนวยการสวนสัตว์ซาฟารีหลังโยวอายุไม่น้อยคนนั้นกระโดดลงมาจากรถตู้ ตามด้วย

นกฝูงใหญ่ที่บินพุ่งออกมา ทำให้ทุกคนตกใจกันมาก

ตัวที่บินนำออกมาตัวแรกคือลูย่า มันบินมาหยุดเกาะอยู่บนไหล่ของตัวนเจียเจ้อ จากนั้นตามมาด้วยซิงเหี้ยว จิงเว่ย นกแก้ว นกสีเขียวย และนกตัวอื่นๆ หากไม่ใช่เพราะนกฟลามิงโก้ตัวใหญ่เกินไป จูเชวเองก็คงตามมาด้วยแล้ว

นกพวกนี้พากันบินออกมาจากรถ ทำทางดูเหมือนจะไม่ได้นำกรงมาด้วย พวกมันบินโฉบลงไปอยู่บนพื้นลานกว้าง บ้างก็หยุดอยู่บนหลังคารถมองดูคร่าวๆ น่าจะประมาณยี่สิบถึงสามสิบตัว

ทั้งสองคนยังไม่ทันได้ทักทายกัน ฟูเฟิงก็ยื่นมือไปคว้ามือตัวนเจียเจ้อ “ผู้อำนวยการตัวน ดูเหมือนพวกเราจะเยี่ยมมากแค่ตัวเดียวนะครับ...”

แน่นอนว่าฟูเฟิงรู้ว่าสวนสัตว์มีนกมากมาย แต่ในจิตใจสำนึกของเขายังคงเชื่อมั่นในตัวของลูย่า เขารู้สึกว่านกตัวนี้ร่วมมือกับตัวนเจียเจ้อได้ดีที่สุด นอกจากนี้ยังมีไอคิวสูง สามารถทำตามคำสั่งได้อย่างดี เช่นเดียวกับสุนัขตำรวจ

“ท่านรองฟู ผมเพิ่งคิดขึ้นมาได้ว่าถ้าหากอาสาสมัครพวกนั้นชอบเล่นเว่ยป้อขณะที่อยู่ระหว่างการหลบหนีจะทำอย่างไร ผมกลัวว่าพวกนั้นจะรู้จักลูย่า ก็เลยพานกตัวอื่นมาด้วย...”

“...”

ไม่ใช่ว่าฟูเฟิงไม่คิดถึงเรื่องนี้ แต่ตอนนั้นเขาคิดว่าสามารถปลอมตัวให้ลูย่าได้อย่างการพ่นสีย้อมชั่วคราว แต่ดูเหมือนตัวนเจียเจ้อจะมีวิธีที่ดีกว่าแล้ว

ฟูเฟิงมองไปยังนกยักษ์สายตาแหลมคมที่เกาะอยู่บนไหล่ของตัวนเจียเจ้อ แล้วอดพยักหน้าไม่ได้ “แล้วนกตัวอื่นคุณสามารถควบคุมมันได้หมดเหรอครับ”

เขากังวลว่าไอคิวของนกพวกนั้นจะไม่สูงเท่าลูย่าและอาจทำภารกิจไม่สำเร็จ นี่ไม่ใช่แค่ให้นกบินวนไปวนมา แต่คำสั่งที่จะต้องให้ทำมันซับซ้อนกว่านั้น เขารู้ความสามารถของลูย่าถึงต้องการยืมตัวมาทำภารกิจนี้

“ผมสามารถส่งผ่านลูย่าให้ควบคุมพวกนี้ได้ครับ” แน่แน่นอนว่า

ตัวนเจียเจ้อไม่ได้บอกว่า แม่แต่นกกระจอกเขาก็ลั้งและควบคุมได้

ฟูเฟิงดีใจมาก “ดีมากเลยครับ มาลองกันเถอะ”

สิ่งที่เขาบอกว่าจะลองก็คือติดกล่องขนาดเล็กเอาไว้บนตัวนก ด้วยวิธีนี้ เมื่อนกบินขึ้นไปที่สูงระดับยอดตึกก็จะสามารถถ่ายภาพกลับมาให้พวกเขาและบรรลู่วัตถุประสงค์ในการสอดแนมครั้งนี้

ดังนั้นลูย่าในตอนนั้นก็ไม่ใช่โดรนลูย่าแล้ว แต่เป็นเครื่องควบคุมลูย่าแทน...

“มีกล่องก็ตัวครับ ผมว่าติดหลายๆ ตัวดีกว่า แล้วให้บินขึ้นไปพร้อมกัน” ตัวนเจียเจ้อเสนอ

เมื่อทุกคนได้เห็นกับตาตัวเองแล้วว่านกพวกนี้คอยติดตามตัวนเจียเจ้อ โดยที่ไม่มีกรผูกล่ามอะไร ต่างก็คิดในใจว่าเป็นผู้ชำนาญการสวนสัตว์ที่มีความสามารถมาก ตอนนั้นไม่มีเวลาแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงติดกล่องตัวเล็กเอาไว้กับนกหลายตัวโดยไม่ลังเล

ขณะที่กำลังดำเนินการ พวกเขาก็ได้รับรู้ว่านกเหล่านี้ไม่ต่อต้านหรือขัดขืนใดๆ พวกมันเชื่อฟังและเชื่อใจมาก

ในฐานะหน่วยช่วยเหลือพิเศษที่ได้รับเชิญจากเจ้าหน้าที่ตำรวจของเมืองตงไห่ เมื่อตัวนเจียเจ้อตอบไปที่คอของลูย่าเบาๆ ลูย่าก็เปล่งเสียงร้องดังสนั่นออกมาแล้วกระพือปีกบินขึ้นฟ้า โดยมีนกที่ได้รับการจิสอดแนมอีกหลายตัวบินตามไปด้วย

ตามที่ได้ปรึกษากัน ลูย่าจะไม่บินขึ้นไปถึงชั้นบนสุด แต่จะบินรอถัดลงมาสองสามชั้น ตอนนี้อยู่ในอาคารเคลียร์คนอื่นๆ ออกหมดแล้ว ส่วนเจ้าหน้าที่ตำรวจรออยู่ด้านล่าง มีเพียงอาชญากรที่คอยเฝ้าระวังอยู่ตรงหน้าต่างชั้นบนสุด

อาชญากรที่คอยเฝ้าระวังและคุ้มกัน ถึงแม้จะอยู่สูงแต่ก็ไม่ประมาท พวกนั้นรู้ว่าอาจจะมีตำรวจบินขึ้นมาแล้วเจาะเข้ามาทางหน้าต่าง และการยืนอยู่ตรงหน้าต่างก็อาจจะถูกสังหารโดยสไนเปอร์ได้ แต่ก็ยังต้องคอยเฝ้าต่อไป

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 5

แม้พวกนั้นจะวางแผนกันมาอย่างแยบยล แต่คงไม่ทันระวังนกที่บินไปมาพวกนี้แน่นอน นกบางตัวติดกล้องสอดแนม นกบางตัวทำหน้าที่คุ้มกัน

พวกนกบินไปรอบ ๆ ยอดตึกตามคำสั่ง ถ่ายภาพสถานการณ์ด้านในออกมาได้ แต่เพราะมีบางจุดที่เป็นมุมอับ เหล่านกกระจาบบนผู้กล้าหาญหลายตัวจึงบินเข้าไปใกล้หน้าต่างแล้วเกาะอยู่ตรงนั้น

ในกลุ่มของนกกระจาบบนมีเพียงตัวเดียวเท่านั้นที่ติดกล้องเอาไว้ ขณะที่อาชญากรใจอ่อนยื่นมือมาลูบเพื่อนของพวกมัน ภาพสถานการณ์ด้านในก็ถูกถ่ายเอาไว้ได้ชัดเจน

หลังจากนั้นพวกมันก็นกกระจาบบินกระจายกันไปราวกับถูกรบกวนจากพวกอาชญากร

อาชญากรทอดถอนใจ “พอเห็นเมืองนี้ธรรมชาติอุดมสมบูรณ์แถมยังกลมกลืนกันไปหมดแบบนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะ...ฉันละอยากใช้ชีวิตตอนแก่อยู่ที่นี้จริง ๆ”

ด้านล่าง เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจคุณภาพที่ส่งกลับมากรีบบันทึกลับเอาไว้ทันที

ฟูเฟิงพูดกับตัวนเจี๊ยะเจ้อ “ดีมากเลยครับผู้อำนวยการตัวน ต้องขอบคุณแล้ว คุณช่วยให้พวกมันตรวจสอบรอบ ๆ ต่อได้เลยครับ”

ฟูเฟิงใช้น้ำเสียงสุภาพขอร้อง นกพวกนี้ช่วยแก้ปัญหาใหญ่ของเขาได้จริงๆ

เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้สัตว์เข้าช่วยคลี่คลายคดีมาโดยตลอด สุนัขตำรวจเองก็เตรียมพร้อมอยู่เสมอ ดังนั้นขณะที่ฟูเฟิงรายงานท่าทีของเขาจึงไม่ได้คัดค้านอะไร นกพวกนี้ได้รับการฝึกฝนมาดีจริงๆ ไม่มีทางแหวกหญ้าให้งูตื่นแน่นอน

เมื่อเห็นว่าพวกมันสามารถใช้งานได้ เขาก็ยิ่งตื่นเต้นมากขึ้น พอรู้สถานการณ์และจำนวนคนทั้งหมดด้านในก็จะเข้าใจใจได้แล้ว

ส่วนทางด้านของตัวนเจี๊ยะเจ้อ เขาคอยสื่อสารกับลู่อู๋ที่บินลงมาเป็นครั้งคราว เพื่อถ่ายทอดคำขอของฟูเฟิง นอกเหนือจากนั้นเขาก็ไม่ต้อง

ทำอะไร ขณะที่ได้รับคำขอบคุณจากฟูเฟิง ตัวนเจียเจ๋อยังคงคิดในใจอีกว่า หากคุณใจกล้ากว่านี้อีกหน่อย ก็จะได้รับ的帮助เหลือจากนกตัวอื่นที่มีระดับพลังโจมตียอดเยี่ยม รับรองได้ว่าแข็งแกร่งกว่ามาก...

รู้ตัวอีกทีก็ใกล้จะถึงเวลาที่ตกลงกับอาชญากรเอาไว้แล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงต้องเปลี่ยนแผนจากที่วางเอาไว้ตอนแรก

เนื่องจากความพร้อมในการจัดการของเมืองตงไห่ไม่ได้สูงมาก หลังจากศึกษาโครงสร้างภายในของตึก พวกเขาจึงไม่กล้าพึ่งหน้าต่างแล้ว บุกเข้าไป เลยกัดสินใจจะลงมือหลังจากพวกอาชญากรส่งมอบตัวประกันแล้ว ตำรวจเตรียมการอย่างรัดกุม เพื่อให้แน่ใจว่าคนร้ายจะไม่สามารถหลบหนีออกไปจากพื้นที่ควบคุมได้

แต่ในลิบนาที่สุดท้าย จู่ๆ อาชญากรเจ้าเล่ห์ก็เปลี่ยนคำขอขึ้นมา กะทันหัน พวกมันขอให้ส่งเฮลิคอปเตอร์ขึ้นไปภายในเวลาที่เหลือนี้ หากเกินแม้แต่นาทีเดียว พวกมันจะจับตัวประกันโยนลงมาจากตึกทีละคน ยิ่งไปกว่านั้น พวกมันยังปฏิเสธการแลกเปลี่ยนตัวประกันจากประชาชน เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย

ใบหน้าของฟูเฟิงซีตเหือด พวกมันคงคิดเรื่องนี้เอาไว้แล้วแน่ๆ การที่ขึ้นไปอยู่บนยอดตึกอาจจะไม่ใช่เพราะต้องการควบคุมสถานการณ์เพียงอย่างเดียว แต่คงรอให้เจ้าหน้าที่เข้าควบคุมพื้นที่ แล้วเปลี่ยนข้อตกลงกะทันหัน เพื่อที่จะได้มีลู่วางหลบหนี

ฟูเฟิงท้อแท้ “เป็นไปได้ที่จะนำเฮลิคอปเตอร์มาถึงที่นี่ได้ภายในลิบนาที่ คำนวณดูแล้วพวกมันอาจจะฆ่าตัวประกันอย่างน้อยห้าคนแน่ๆ พวกมันคงวางแผนเอาไว้แบบนี้ตั้งแต่แรกแล้วสินะ...จะรอดดีเกินไปแล้ว!”

หากตัดสินจากคดีที่ผ่านมา อาชญากรพวกนี้ไ้เริ่มนุษยธรรมอยู่แล้ว พวกมันแสดงออกอย่างชัดเจนเลยว่าบ้าดีเดือดและไม่รักตัวกลัวตายขนาดไหน

ถึงจะส่งมอบเฮลิคอปเตอร์ให้พวกอาชญากรไป แต่ก็ยังมีตัวประกันอีกหลายคนที่ยังตกอยู่ในอันตราย ถึงแม้พวกเขาจะติดตั้งตาข่ายกันตกและ

เบาะลมเอาไว้ด้านล่างแล้ว แต่ด้วยความสูงหลายสิบชั้นแบบนี้ไม่มีทางปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์แน่นอน ยิ่งไปกว่านั้น หากเข้าจุดโจมตีที่ยังไม่เข้าใจสถานการณ์ด้านในแบบนี้ ตัวประกันก็อาจจะถูกทำร้าย แต่หากรอให้เข้าใจสถานการณ์ทั้งหมดก็อาจจะเสียชีวิตไปหลายคนแล้วก็ได้

เจ้าหน้าที่ตำรวจมองเห็นจากหน้าจอ ว่ามีอาชญากรถือปืนเล็งตัวประกันอยู่ตรงมุมห้องและท่าทางก็ดูเคร่งเครียดมาก หากบุกเข้าไปแต่ไม่สามารถฆ่าอาชญากรคนนี้ได้ทันที ตัวประกันจะตกอยู่ในอันตราย แล้วยังมีอาชญากรคนอื่นอีกหลายคน...การปฏิบัติการในครั้งนี้อาจกว่าที่พวกเขาคิดเอาไว้

ตัวนเจียเจือเป็นคนนอก แต่ก็ยังพอได้ยินรายละเอียดคร่าว ๆ อยู่บ้าง ขณะที่ทุกคนกำลังเคร่งเครียด ตัวนเจียเจือก็เดินไปหยุดตรงหน้านกซึ่งเหนียวเงียบ ๆ จากนั้นยกมือลูบขนคอมันเบา ๆ แล้วกระซิบสองสามประโยค

บนยอดตึกจินเฟิง

เหล่าตัวประกันร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความสิ้นหวัง พวกเขาได้ยินบทสนทนาระหว่างอาชญากรกับเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งหมด และไม่โง่ถึงขั้นไม่รู้ว่ในหมู่พวกตนจะต้องมีบางคนที่ต้องถูกรังเป็นตัวประกันคนสุดท้ายอยู่ที่นี่

ก่อนหน้านั้นพวกเขายังมีความหวังว่าการแลกเปลี่ยนตัวประกันจะสำเร็จ แต่เมื่อเวลาผ่านไป พอเหล่าอาชญากรเปลี่ยนความต้องการในช่วงนาทีสุดท้าย พวกเขาก็ถึงกับใจสลาย

โดยเฉพาะในหมู่พวกเขายังมีเด็กน้อยอยู่หนึ่งคน แม่ของเด็กน้อยร้องไห้จนตาบวมแดงไปหมด เธอเสียใจมากกว่าทำไม่ถึงพาลูกสาวมาที่นี่ด้วย เดิมตั้งใจแค่พาลูกสาวออกมาเดินเล่นเลยแวะมาเยี่ยมเพื่อนของเธอที่นั่นเท่านั้นเอง

สีหน้าของพวกอาชญากรอึมครึมมาก พวกนั้นปล่อยให้เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นดังระงมไปทั่วห้อง บรรยากาศหดหู่อย่างถึงที่สุด

ในตอนที่ไม่มีใครทันสังเกต มดตัวน้อยเรียงแถวเข้ามาจากทางหน้าต่างก่อนจะลงมาที่พื้น พวกมันไต่ไปตามร่องเท้าของพวกอาชญากรแล้วเข้าไปในทางเกง

อาชญากรที่ยืนดูลาดเลาอยู่ข้างหน้าต่างรู้สึกคันยุบยิบ เขามวดคิ้ว “ครบสิบนาที่แล้ว”

เขาสบตากับหัวหน้า จากนั้นพยักหน้าแล้วเผยรอยยิ้มอำมหิตที่มุมปากออกมา เขาเดินไปหยุดตรงหน้าแม่เด็กก่อนจะอุ้มเด็กหญิงตัวน้อยที่อายุเพียงหนึ่งขวบขึ้นมา “โยนนี่เด็กนี่ก่อน”

เด็กหญิงตัวน้อยและแม่ของเธอกรี๊ดร้อง คนเป็นแม่พยายามจะก้าวเข้าไปกอดลูกสาวแต่กลับถูกอาชญากรอีกคนรั้งตัวเอาไว้ เธอทำได้แค่มองคนร้ายอุ้มลูกสาวของตนโยนออกไปนอกหน้าต่าง ร่างของเด็กหญิงตัวน้อยลอยออกไปนอกอาคารแล้วหายไปต่อหน้าต่อตา

“กรีด!!!” แม่ของเด็กแทบกระอักเลือด เธอหันไปทำร้ายชายที่จับตัวเธอเอาไว้อย่างบ้าคลั่ง

ในตอนนี้อเอง หัวหน้าคนร้ายหันป็นยิงใส่คนที่เพิ่งโยนเด็กหญิงลงไปและกันดา “แกยังเป็นมนุษย์อยู่หรือเปล่า โยนได้แม้กระทั่งเด็กตัวเล็ก ๆ นี้นะ!”

เมื่อเสียงปืนดังขึ้น ตัวประกันทั้งหมดก็พากันกรี๊ดร้องด้วยความกลัว คนร้ายที่โยนเด็กหญิงเข้าที่ห้องหนึ่งนัด เขามองหัวหน้าอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง “ฉันทันทีเลย แม่แกสิ ที่แกยังค้ำยาเลย!”

เขายิงโต้กลับหัวหน้าไปหนึ่งนัด แต่กลับพลาดไปโดนหน้าอกของคนที่อยู่ข้างๆ แทน คนคนนั้นยังไม่ทันได้พูดอะไรก็ล้มคอบีบเสียชีวิตทันที เหล่าตัวประกันกรี๊ดร้องพลางก้มตัวหลบหนี พวกเขากลัวว่าตัวเองจะโดนลูกหลงไปด้วย แต่ในความเป็นจริงคือสมาชิกของกลุ่มอาชญากรตะโกนด่ากันและยิงพวกเดียวกันอย่างโหดเหี้ยมโดยไร้สาเหตุ แกรมปืนยังไม่พลาดเลยสักนัด

สถานการณ์ด้านล่าง ฟู่เฟิงกัดฟันพูด “ยังเหลืออีกสามนาที่ แต่ละทีมเตรียมตัวบุกได้...เดี๋ยวก่อน!”

ขณะที่ฟูเฟิงถือกล้องส่องทางไกลมองขึ้นไปด้านบน สิ่งที่น่าประหลาดตรงหน้าก็ทำให้เขาตกใจสุดขีด มีเด็กหญิงตัวน้อยถูกจับโยนออกมาจากหน้าต่าง!

เขายังไม่ทันได้ส่งเสียงร้องออกมา ตรงขอบหน้าต่างชั้นล่างที่ไร้การเคลือบไหมมาตลอด อยู่ๆ เจ้านกกล้าเหยื่อสีแดงที่คอยสังหารนกตัวอื่นก็กระพือปีกบินขึ้นไปแล้วคว้าเสื้อผ้าของเด็กหญิงตัวน้อยเอาไว้ ทำให้ตอนนั้น ทั้งคู่นั่งค้างอยู่กลางอากาศ

ภาพในกล้องส่องทางไกลที่เห็นคือ เด็กหญิงกำลังอ้าปากกว้าง ถึงแม้จะไม่ได้ยินเสียง แต่ฟูเฟิงก็รู้สึกได้ถึงเสียงร้องที่เสียดแทงหัวใจของเขา ซึ่งลอยอยู่กลางอากาศห่างไปหลายร้อยเมตร ส่วนนกสีแดงตัวนั้นยังคงกระพือปีกด้วยท่าทางสุขุมเยือกเย็น

ขณะที่ตัวประกันทั้งหมดกำลังกัมหมอบ แม่ของเด็กหญิงกลับใช้ประโยชน์จากการต่อสู้กันเองของพวกอาชญากรและหาโอกาสวิ่งหนีออกไป เธอวิ่งไปทางหน้าต่างเพราะอยากจะได้กระโดดตามลูกสาวของตัวเองลงไป

แต่ตอนนั้นเองเธอก็มองเห็นนกตัวใหญ่กำลังเกี่ยวหลังเสื้อของลูกสาวบินขึ้นมาอย่างไม่อยากเชื่อสายตา นกตัวนั้นวางลูกสาวของเธอลงช้าๆ จากนั้นมองดูเหตุการณ์วุ่นวายที่เกิดขึ้นภายในห้องอย่างเย็นชา

“...” แม่ของเด็กหญิงเอามือปิดปากก่อนจะวิ่งเข้ามาอดลูกสาวเอาไว้แน่น จากนั้นจึงวิ่งหนีออกไปจากห้องทันที!

เหล่าอาชญากรที่กำลังต่อสู้กันอยู่ไม่ทันได้สังเกตเห็นการเคลื่อนไหวของกลุ่มตัวประกัน ขณะที่พวกเขากำลังฆ่าฟันกันเองอย่างบ้าคลั่ง เจ้าหน้าที่ตำรวจทางด้านล่างก็เห็นเหตุการณ์ที่น่าเชื่อนี้ผ่านกล้องสอดแนมจากตัวนกหลังจากที่ตัวประกันทั้งหมดออกมาได้ เจ้าหน้าที่ก็ขึ้นไปบนยอดตึกทันที

ตอนที่ขึ้นไปถึงพวกเขาก็พบว่ากลุ่มอาชญากรฆ่าฟันกันเองจนเหลือรอดอยู่ไม่กี่คน แถมแต่ละคนยังหิวยิบยกความผิดของอีกฝ่ายขึ้นมาอย่างไม่หยุดหย่อน

รพพยาบาลจอดรออยู่นานแล้ว ทันทีที่เหล่าตัวประกันออกมาถูกรายล้อมไปด้วยเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ เพื่อตรวจดูว่าพวกเขาได้รับบาดเจ็บหรือไม่ มีบางคนได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยในตอนที่ได้จับ

แต่สิ่งที่เลวร้ายที่สุดคงจะเป็นเด็กหญิงตัวน้อยผู้ถูกจับโยนออกมาจากหน้าต่าง เด็กหญิงร้องให้อยู่ในอ้อมอกแม่ไม่ยอมหยุด ความจริงแล้วแม่ของเธอก็อาการไม่ค่อยดีนัก แต่ยังคงกอดลูกสาวเอาไว้ไม่ยอมปล่อย

ลู่อบิณลงมาจากอยู่บนไหล่ของตัวนเจียเจ้อ

เมื่อเด็กหญิงตัวน้อยเห็นลู่อบิณ ก็ยิ่งร้องไห้หนักขึ้น แล้วก็ถูกอุ้มเข้าไปในรพพยาบาลทันที

ฟูเฟิงไม่ใช่คนเดียวที่มีกล้องส่องทางไกล เจ้าหน้าที่หลายคนต่างก็เห็นภาพที่เด็กหญิงคนนั้นถูกจับโยนออกมา ทุกคนเห็นเต็มตาว่าลู่อบิณว่าตัวเอาไว้ได้ทัน เจ้าหน้าที่ตำรวจหญิงนี้กว่าตัวนเจียเจ้อไม่รู้เรื่องจึงบอกเขาถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู

“รอให้เธอโตขึ้นเมื่อไร เตียวเธอก็รู้ว่าจะต้องขอบคุณนกของคุณคะ ตอนนี้เธออาจจะกำลังขวัญเสียอยู่” เจ้าหน้าที่ตำรวจหญิงเผยสีหน้าชื่นชมออกมา “นกของคุณน่าฟังมาก รู้จักช่วยชีวิตคนด้วย น่าเหลือเชื่อจริงๆ ค่ะ” แต่สิ่งที่น่าเหลือเชื่อกว่านั้นก็คือคนตัวนี้ บอกได้เลยว่ามันต้องถูกฝึกมาอย่างดีแน่ๆ ส่วนอาชญากรที่ฆ่ากันเองพวกนั้นก็ไม่ว่าจะอธิบายอย่างไร เมื่อครู่ทุกคนต่างก็พึมพำกันว่าคงเป็นเพราะกดดันเกินไปจนประสาทหลอนกันไปหมดหรือเปล่า

“ครับ ทุกคนไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว” ตัวนเจียเจ้อลูบลู่อบิณแล้ว

ฟูเฟิงมัวแต่ยุ่งวุ่นวายอยู่กับตรงอื่นเลยไม่มีเวลามาส่งตัวนเจียเจ้อซึ่งเขาก็เข้าใจดี เขาเอ่ยทักทายเจ้าหน้าที่ตำรวจที่รู้จักแล้วฝากให้อีกฝ่ายไปบอกฟูเฟิงว่าเขาขอตัวกลับก่อน

ตัวนเจียเจ้อขับรถมาคนเดียว เขาเปิดประตูรอให้นกทั้งหมดขึ้นรถแล้วตัวเองก็ขึ้นตามไป

แต่ตัวนเจียเจ้อไม่ได้ออกรถในทันที เขารอสักพักก่อนเริ่มนับจำนวน

“หนึ่ง สอง สาม สี่...เออะ ครบแล้ว มดหนานเคอก็ขึ้นรถมาหมดแล้ว พวกเราไปกันเถอะ”

ลู๋ยากลายร่างเป็นมนุษย์นั่งวางมาดอยู่ตรงที่นั่งแถวสอง พวกนกที่แต่เดิมนั่งอยู่แถวสองจึงรีบบินไปนั่งแถวสามทันที

ลู๋ยากพูดขึ้นอย่างเกียจคร้าน “เป็นจุนหูแทบหนวก ยัยเด็กมนุษย์นั้นยังเล็กอยู่แท้ ๆ แต่เสียงนี้แหลมจริงๆ”

“การร่วมมือกันของคุณกับมดหนานเคอยังไม่ดีพอ หากพวกอาชญากรไม่ได้โยนเด็กหญิงลงมาทุกอย่างก็คงจะสมบูรณ์แบบ” ก่อนหน้านั้นตัวนเจี้ยเจ้อยังไม่เข้าใจสถานการณ์ ไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องตึงเครียดแบบนี้ขึ้นมาได้ เขากลัวว่าตัวประกันจะได้รับบาดเจ็บ จึงให้ซิงเหนี่ยววินกลับมาสวนสัตว์ไปพามดหนานเคอมาที่นี่

มดหนานเคอสามารถสร้างความฝันให้มนุษย์ และก็สร้างภาพหลอนขึ้นมาได้ ทั้งสองอย่างนี้สอดคล้องกัน เช่นเดียวกับประสบการณ์โศคร้ายของพ่อเลี้ยงสี่หูซู่ที่โดนมดหนานเคอทำให้เห็นภาพหลอน

ยิ่งไปกว่านั้น นี่ยังเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุด ถ้าให้ลู๋ยากขึ้นไปจัดการพวกนั้น คงจบไม่สวยแน่

ถึงจะมีบางอย่างผิดพลาดไปบ้าง แต่โชคดีที่ไม่มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้น ตัวนเจี้ยเจ้อเห็นลู๋ยากไม่คิดอะไร เลยนึกกลัวขึ้นมา “ถ้าหากคนที่ถูกโยนลงมาเป็นผู้ชาย คุณจะคว้าตัวเอาไว้ไหมครับ ถ้าเป็นแบบนี้คุณคงต้องถูกพาไปสถาบันวิจัยแล้วละ”

คว้าตัวเด็กที่โตหน่อยอาจจะพอรับได้ ยังยกย่องได้ว่านกตัวนี้มีพลังมหาศาลสมกับเป็นนกล่าเหยื่อ แต่ถ้าหากคว้าตัวผู้ชายที่หนักหกลิบเจ็ดลิบกิโลแบบนี้ ทุกคนคงซ็อกกันหมดแน่

ลู๋ยากไม่พอใจ “เป็นจุนจะฆ่าพวกมันให้ตายก่อนที่มันจะได้โยนลงมา”

ตัวนเจี้ยเจ้อมูมปากกระตุก ไม่พูดอะไรต่อ

ขับรถออกมาได้ไม่เท่าไร ตำรวจจราจรก็เรียกรถพวกเขาให้จอด “คุณครับ ทำไมในรถคุณถึงมีนกเยอะขนาดนี้”

เขาเห็นจากด้านนอกว่าในรถของตัวนเจี้ยเจ้อมีนกหลายตัว พอมอง

ดูดี ๆ ก็เหมือนว่าจะมีนกหายากอยู่ด้วย หวังว่าจะไม่ใช่พวกลักลอบล่าสัตว์หรือกนะ

“ผมเปิดสวนสัตว์ครับ นกพวกนี้เป็นของสวนสัตว์ผม ถ้าผมเป็นพวกลักลอบจริง ๆ ก็คงจับพวกนี้ใส่กรงไว้แล้ว จริงไหมครับ” ต้วนเจี๋ยเจ้อลตกระจกรถ พูดด้วยท่าทางและน้ำเสียงที่เป็นมิตร เขาไม่ได้บอกว่าตัวเองมาช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะก่อนหน้านี้ฟูเฟิงกำชับเอาไว้แล้วว่าเนื้อหาของคดีจะต้องเก็บเป็นความลับ

“...” ตำรวจจรรยาจื่อตอก “คุณเป็นผู้อำนวยการของสวนสัตว์ในเมือง หรือว่าสวนสัตว์ซาฟารีลิงไยว?”

“ลิงไยวครับ” ต้วนเจี๋ยเจ้อยื่นบัตรประชาชนให้ตำรวจจรรยาจื่อตรวจสอบ ตำรวจจรรยาจื่อได้ร่าง ๆ ว่าผู้อำนวยการของลิงไยวยังเด็กมาก ประกอบกับที่ลิงไยวเป็นกิจการส่วนตัว จึงสอดคล้องกับที่ต้วนเจี๋ยเจ้อบอกว่าตนเปิดสวนสัตว์ ตำรวจจรรยาจื่อพยักหน้า “ถ้าอย่างนั้นคุณก็ระวังหน่อยนะครับ รีบปิดหน้าต่างรถเถอะ ผมกลัวนกจะบินออกไป”

ตำรวจจรรยาจื่อดมดมจมูกผู้นั่งอยู่แถวสองไม่ได้ พลางคิดในใจนั่นเป็นคาราหรือเปล่านะ

“ขอบคุณครับ” ต้วนเจี๋ยเจ้อยิ้มแล้วปิดกระจกรถ

เมืองตงไห่ไม่เคยเกิดคดีใหญ่แบบนี้มาก่อน เรื่องทั้งหมดแม้จะจบภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมง แต่สิ่งที่ตามมาคือความสนใจของคนทั้งประเทศ

จากรายละเอียดที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเปิดเผย คดีนี้เป็นคดีที่เรียกได้ว่ายิ่งกว่าปาฏิหาริย์ หน่าซำคดียังจบลงด้วยการที่พวกอาชญากรฆ่ากันเองอย่างดุเดือดโหดเหี้ยม

เจ้าหน้าที่ออกหมายจับและตามจับตัวอาชญากรพวกนี้มานานแต่ก็ยังไม่จับได้ สุดท้ายที่พวกนั้นหนีมาก่อคดีในเมืองเล็ก ๆ ก็ว่าแย่แล้ว ยังมาถูกจับเองง่าย ๆ แบบนี้ ทำเอาเหล่าเจ้าหน้าที่ที่พยายามทำงานหนักกันมาเป็นเวลานานถึงกับไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ความรู้สึกของพวกเขาตอนได้ยื่นเรื่องนี้เหมือนกับต่อยหมัดบนฝ้ายอย่างไรอย่างนั้น

ใครๆ ต่างก็พูดว่านี่เป็นการแก้แค้นกันเองของพวกเขาอาชญากร แต่สิ่งที่สื่อสนใจนอกเหนือจากจุดจบของคดีที่เหมือนในละครก็คือการโยนเด็กลงมาจากตึกสูงที่อันตรายแบบนั้นด้วย

อาชญากรโยนเด็กหญิงคนหนึ่งออกไปนอกหน้าต่าง แต่ก่อนที่ตาชายและเบาะลมที่เตรียมไว้จะได้ทำงาน นกล่าเหยื่อที่ทุกคนรู้จักก็ช่วยชีวิตเธอเอาไว้ได้เสียก่อน

ถึงแม้จะอยู่ในที่สูง แต่ก็ยังมีคนเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ไม่รู้ว่ามีสื่อไปได้ภาพมาจากที่ไหน มันคือภาพถ่ายเบลอๆ ภาพหนึ่งที่ถ่ายจากด้านล่างขึ้นมาจับภาพขณะที่ลู่อากาศว่าตัวเด็กหญิงตัวน้อยคนนั้นเอาไว้พอดี ซึ่งยังพอมองออกว่าในภาพนั้นคือลู่อากาศจริงๆ

‘ทุกคน! ลู่อากาศของฉันสร้างคุณงามความดีอีกแล้ว!’

‘โอ้โฮ! สุดยอดไปเลย! ตกลงมาจากที่สูงขนาดนั้น อุปกรณ์ช่วยเหลือที่เตรียมไว้คงไม่มีประโยชน์หรอกมั้ง โชคดีที่มีลู่อากาศอยู่ด้วย!’

‘โอ้พวกคนร้ายนี่มันน่ารังเกียจจริงๆ! สมน้ำหน้า!’

‘พูดก็พูดเถอะ ถ้าปล่อยลู่อากาศเข้าไปตั้งแต่สองชั่วโมงก่อนหน้าที่มีการต่อลู่อากาศขึ้น ทุกคนโดนจิกตายหมดแน่นอน’

‘มันน่าทึ่งมาก...แต่ฉันหวาดเสียวจังเลย ถ้าไม่ใช่เพราะลู่อากาศเด็กน้อยคนนั้นต้องบาดเจ็บสาหัสแน่ๆ มีผู้เชี่ยวชาญคนไหนบอกได้ไหมว่าสูงขนาดไหน’

แม่ของเด็กน้อยและทุกคนในครอบครัวรู้สึกขอบคุณเป็นอย่างมาก ในเวลานั้นเธอแม้แต่ตะลึงเลยไม่ทันได้กล่าวขอบคุณเจ้าของนกคนนั้น เมื่อหายดีแล้ว พวกเขาจึงไปที่สถานีตำรวจและหลังโยวเพื่อมอบรางวัลให้

ทางด้านเจ้าหน้าที่ตำรวจ พูเฟิงปอดหัวเล็กน้อย ในเมื่อเหตุการณ์นี้ถูกถ่ายภาพเอาไว้ได้ พวกเขาก็คงไม่มีทางเลือก แต่ก็ไม่ได้ประกาศออกไปว่าลู่อากาศคือนกที่ขอความช่วยเหลือมาจากภายนอก ด้านหนึ่งเพราะคดี

^๑ ริงส์แดงรูปสามเหลี่ยมหน้าจั่วหรือสามเหลี่ยมมุมฉาก ทำจากผ้าไหมหรือผ้าซาติน ใช้สำหรับมอบเป็นรางวัลให้แก่ผู้ชนะการแข่งขัน หรือแสดงความเคารพ แสดงการขอบคุณให้แก่ผู้ที่ทำความดี

ยังไม่สมบูรณ์จึงไม่สามารถเปิดเผยรายละเอียดออกไปได้ อีกด้านหนึ่ง เพราะกลุ่มอาชญากรยังมีผู้สมรู้ร่วมคิดที่ยังไม่ถูกจับกุมตัว พวกเขากลัวการตอบโต้จากพวกนั้น

แต่ภาพที่ลู่ยาช่วยชีวิตคนเอาไว้ดันถูกปล่อยออกไปและทุกคนก็เห็นภาพนั้นแล้ว ในเวลานี้ต่อให้บอกาลู่ยาบินมาที่นั่นโดยบังเอิญแล้วช่วยชีวิตคนเอาไว้ได้ก็คงจะน่าเหลือเชื่อเกินไป เมื่อมองไปยังตำแหน่งนั้นให้คิดคนที่มิไหวพริบก็น่าได้ทันทีว่าลู่ยากำลังทำอะไรอยู่

ฟูเฟิงโทรศัพท์มาหาตัวนเจี้ยเจ้อ ด้านหนึ่งก็เพื่อให้พวกเขาป้องกันการตกเป็นจุดสนใจของสาธารณชน ส่วนอีกด้านหนึ่งก็เพื่อปลอบใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังสอบสวนอยู่ เมื่อมีข้อมูลในมือก็จะสามารถจับตัวผู้กระทำความผิดที่ซ่อนตัวอยู่ได้

เมื่อพูดมาถึงตอนนี้เขาก็รู้สึกขัดเขินเล็กน้อย ปกติสวนสัตว์อื่นจะทำเรื่องทำนองนี้อยู่แล้ว แหม่นอนว่าเป็นเพราะพวกเขาต้องการโฆษณาตัวเองให้เป็นที่รู้จัก

ตัวนเจี้ยเจ้อปลอบใจฟูเฟิง “ไม่เป็นไรครับ พวกนั้นถูกออกหมายจับกันหมดแล้วจะมามีวสันใจพวกเราได้อย่างไร หากพวกนั้นมาจริง ๆ พวกเราปล่อยสุนัขไปจัดการก็เรียบร้อยแล้วครับ”

ฟูเฟิงเกือบหลุดหัวเราะออกมา “ผู้อำนวยการตัวนมีอารมณ์ขันจริง ๆ ถ้าอย่างนั้นก็ตามนั้นแล้วกันครับ”

ตัวนเจี้ยเจ้อวางสายก่อนจะเห็นการแจ้งเตือนใหม่ เมื่อเปิดเข้าไปดูก็พบว่าเป็นการแจ้งเตือนของสัตว์เทพที่ถูกส่งมาตัวใหม่และตอนนี้กำลังอยู่ในระหว่างเดินทาง

“?”

ตั้งแต่เปิดสวนสัตว์มายังไม่เคยเห็นข้อความลักษณะนี้มาก่อน เขาอดเรียกลู่ยามาช่วยดูไม่ได้

ครั้งก่อนตอนที่ส่งนกสีเขียวกับมดหนานเคอมา เขาก็สงสัยว่าระบบเกิดความผิดพลาด แต่ต่อมาก็พิสูจน์แล้วว่าระบบไม่ได้ผิดพลาดตรงไหน

แต่ครั้งนี้เขาอดสงสัยไม่ได้แล้วว่าระบบคำนวณของโปรแกรมนี้อาจจะมีปัญหาจริง ๆ

บนหน้าจอปรากฏเพียงแค่ว่า

ท่านมีสัตว์ที่ถูกส่งมาตัวใหม่!

สถานะ : กำลังอยู่ในระหว่างเดินทาง

จำนวน : 1/2 ตัว

1/2? ครึ่งตัวเนี่ยนะ?

จะบ้าหรือไง! ใครที่โหม่นจะส่งสัตว์เทพมาครึ่งตัวกันพะ!

ตั้งแต่ติดตั้งแอปอันตรายนี้ลงโทรศัพท์ มันก็ทำให้ตัวนเจียเจ้อรู้สึก “ประหลาดใจ” อยู่เสมอ แอปนี้เพิ่งได้รับการพัฒนามาเมื่อไม่นานนี้ไม่ใช่หรือไง แกรมยังเคยอัปเดตไปครั้งเดียวเองด้วย เป็นแอปที่มกง่ายจริง ๆ

แต่สิ่งที่สำคัญกว่านั้นก็คือเนื้อหาในแอปพลิเคชันมันผิดปกติ มีลูกไม้แพรวพราวมากเกินไป อย่างสัตว์ที่ส่งมาครึ่งตัวนี้ทำเอาตัวนเจียเจ้อแทบร้องไห้

ลู่วายที่โดนตัวนเจียเจ้อเรียกเดินเข้ามาดูข้อความในโทรศัพท์แล้วก็ครุ่นคิดอยู่นานมาก

ตัวนเจียเจ้อมองเขา “อย่าบอกนะครับว่าคุณไม่รู้ว่าเป็นสัตว์อะไร นี่มันจะลึกลับเกินไปหน่อยละมังครับ”

“ไม่ใช่เป็นจูนไม่รู้ แต่มันมีมากเกินไป” ลู่วายเหลือบมอง “สัตว์ที่มีชีวิตรอดด้วยร่างกายเพียงครึ่งเดียวมีเยอะเกินไป ยังไม่รวมถึงสัตว์เทพพวกนั้นด้วย”

“...” ตัวนเจียเจ้อชนลูกชู้ สามารถอยู่รอดได้ด้วยร่างกายเพียงครึ่งเดียว? หลังจากผ่านเรื่องที่ต้องใช้ความกล้าหาญมากมาย เขาสามารถยอมรับเรื่องนี้ได้ แต่กับนักท่องเที่ยวจะทำอย่างไรละ

ถึงแม้หลังโย่วจะดึงดูตนักท่องเที่ยววัยหนุ่มสาวเข้ามาเป็นจำนวนมาก แต่ก็ยังมีเด็ก ๆ มากมายไม่แพ้กัน ซึ่งเรื่องแบบนี้ไม่เหมาะกับเด็กเลยสักนิด

เด็ก ๆ อ่านแค่หนังสือภาพอวัยวะภายในของสัตว์ที่หอนิทรรศการก็พอแล้ว ถึงกับต้องดูให้เห็นเนื้อหนังเปื้อนเลือดแบบนั้นด้วยหรือ

ลูยาหยิบโทรศัพท์ของตัวนเจียเจ้อมาพิจารณาอยู่นาน จากนั้นพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเกลียดชัง “มันง่ายเกินไปแล้ว ไม่เขียนกำกับเอาไว้ด้วยว่าคือสัตว์อะไร”

ไม่ว่าใครจะมาลูยาไม่เคยกลัวอยู่แล้ว แต่เขารังเกียจความมั่งง่ายของระบบแบบนี้มาก

ตัวนเจียเจ้อโดนระบบอัตโนมัตินี้เล่นงานมาตั้งนานแล้ว ตอนนั้นต่อให้คิดมากไปก็ช่วยอะไรไม่ได้ “ช่างเถอะ จะคอยดูแล้วกันว่าสัตว์ที่ส่งมาคืออะไร”

ก่อนที่สัตว์เทพตัวใหม่จะมาถึง ตัวนเจียเจ้อนำเพนกวินจักรพรรดิฝูงใหม่เข้ามาจำนวนหนึ่ง ไม่ใช่เพนกวินจักรพรรดิที่มาจากสวนสัตว์ซึ่งเหนียวแต่นำเข้ามาจากที่อื่น เขาอยากเปิดศูนย์เพาะพันธุ์เพนกวิน หรือจริงๆ ควรจะเรียกว่า “เพาะพันธุ์ลูกชาย” มากกว่า แต่ก่อนอื่นเขาต้องมีเพนกวินจักรพรรดิจำนวนหนึ่งถึงจะสามารถเปิดศูนย์เพาะพันธุ์ได้

ก่อนหน้านี้เขามีเงินทุนไม่มากนัก การนำเพนกวินเข้ามาสองสามคู่เหมือนเป็นการโยนหินถามทาง และผลลัพธ์ที่ได้ก็น่าพอใจมาก เพนกวินฟักไข่ได้ทุกปี อัตราการฟักไข่อยู่ที่หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ คุณภาพของลูกเพนกวินก็ดีมากเช่นกัน เรื่องนี้ทำให้ตัวนเจียเจ้อโล่งใจและนำเข้าเพนกวินเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ใช้เวลาไม่นาน ศูนย์เพาะพันธุ์เพนกวินของพวกเขาก็ได้สร้างขึ้น

นอกเหนือจากนี้ เรื่องฝั่งเมื่อครั้งก่อนก็ทำให้ตัวนเจียเจ้อคิดได้ว่าที่จริงแล้วพวกเขายังขาดส่วนจัดแสดงแมลงอยู่ สวนสัตว์ส่วนใหญ่ไม่มีส่วนจัดแสดงแมลง หรือนำฟอสซิลของแมลงมาใช้แทน สิ่งนี้ไม่จำเป็นเท่าไร ดังนั้นทางโครงการแห่งความหวังจึงไม่ได้ให้ภารกิจสร้างส่วนจัดแสดงแมลงขึ้นมาในตอนแรก

ตอนนี้ภารกิจสนับสนุนของระบบไม่มีแล้ว การให้อาหารสัตว์ก็อิงตามการจัดการก่อนหน้านี้ โดยการใช้น้ำทิพย์หยางจือและวิธีการอื่นๆ ในการแก้ไขปัญหา ส่วนเรื่องการก่อสร้างส่วนจัดแสดงยังไม่ต้องพูดถึง

เมื่อผมเป็นเจ้าของสวนสัตว์ 5

แผนการพัฒนาสวนสัตว์อยู่ในมือของตัวนเจ็ยเจ้อมานานแล้ว เขาไม่ลืมว่าตัวเองยังมีการกิจที่ต้องพัฒนาให้เป็นสวนสัตว์ชั้นนำอันดับหนึ่งภายในเวลาสิบปีอยู่ ตัวนเจ็ยเจ้อต้องการสร้างส่วนจัดแสดงแมลง และสำหรับส่วนจัดแสดงใหม่แห่งนี้ เขาเตรียมแนวคิดบางอย่างไว้แล้ว

สวนสัตว์สมัยใหม่ไม่อาจหยุดนิ่งหรือทำตัวน่าเบื่อได้ พวกเขาจะต้องพัฒนาและเรียนรู้จากสวนสัตว์อื่นๆ ส่วนจัดแสดงสัตว์ใหม่ก่อนหน้านั้นอยู่ด้านใน ซึ่งตามหลักแล้วส่วนจัดแสดงแมลงก็ควรจะต้องเป็นแบบนั้น

แต่ในครั้งนี่ ตัวนเจ็ยเจ้อตั้งใจจะเอาส่วนจัดแสดงออกไปไว้ด้านนอก เพื่อจะได้รวบรวมแมลงและสวนป่าให้อยู่ด้วยกัน โดยจะให้ท่านเทพนักษัตริ์ชื่อหัวมาออกแบบสวนป่า และตั้งกรงเอาไว้ท่ามกลางดอกไม้ ต้นไม้ต่างๆ แน่แน่นอนว่าที่พูดถึงจะต้องเป็นไม้ประดับสวยงาม ไม่ใช่ดอกไม้พลาสติกที่ตกแต่เอาไว้ในกล่องแก้ว

แม้ในระหว่างดำเนินการอาจจะมีปัญหามากมายที่ต้องฝ่าฟันไปที่ละด่าน แต่ตัวนเจ็ยเจ้อก็หวังว่าจะมีอะไรใหม่ๆ เกิดขึ้นในสวนสัตว์ซาฟารีหลังโย่วแห่งนี้ เพราะถึงอย่างไรเขาก็มีข้อได้เปรียบมากกว่าคนอื่น เพียงแค่ต้อง“ทำ”ให้อยู่ภายใต้ความสามารถที่เขาควบคุมได้

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมา ตัวนเจ็ยเจ้อก็รีบรวบรวมข้อมูลทันที เขาไม่ได้ส่งงานต่อให้พนักงาน เพราะต้องการคิดและจัดการด้วยตัวเองก่อน จากนั้นค่อยไปถามทีมงานผู้เชี่ยวชาญว่าสามารถทำขึ้นมาได้หรือไม่

กลับมาที่เพนกวินจักรพรรดิ ในครั้งนี้มีเพนกวินคู่สามีภรรยาหนุ่มสาวเข้ามาเป็นสมาชิกของครอบครัวใหญ่ที่หลังโย่วทั้งหมดสิบคู่

เพนกวินจักรพรรดิเป็นสัตว์ที่ต้องอยู่ร่วมกันเป็นฝูง พวกมันจำเป็นจะต้องมารวมกลุ่มกับเพนกวินจักรพรรดิก่อนเดิมของหลังโย่ว ลูกเพนกวินที่คลอดออกมาจะต้องอยู่ในกลุ่มนี้เช่นกัน แต่ก็เชื่อว่าจะสามารถปล่อยให้รวมกลุ่มกับเพนกวินจักรพรรดิตัวอื่นได้ตั้งแต่ครั้งแรก พวกเขาจะต้องใช้วิธีขังแยกเพื่อให้พวกมันคุ้นเคยกับเสียงและกลิ่นของกันและกันก่อน

ไม่เพียงแต่เพนกวินจักรพรรดิที่นำเข้ามาใหม่เท่านั้น แม้แต่ลูกเพนกวินที่เกิดจากการผสมเทียมก็ยังคงต้องให้แยกตัวอยู่ระยะหนึ่งถึงจะรวมฝูงได้

ไม่อย่างนั้นพวกมันจะถูกเพนกวินตัวอื่น ๆ รังแกได้ง่าย

แน่นอนว่ามีกรณีพิเศษ เช่นจีจี้ เพนกวินจักรพรรดิเพียงตัวเดียวที่ปฏิเสธสังคมจากเพนกวินที่เหลือทั้งหมด

เนื่องจากเพนกวินจักรพรรดิพวกนี้เพิ่งเข้ามาใหม่ ตัวนเจียเจ้อจึงให้ความสำคัญและไปคอยเฝ้าดูอยู่หลายวัน เขากลัวว่าจีจี้จะรังแกเพนกวินจักรพรรดิฝูงใหม่ยี่สิบตัวพวกนั้น ด้วยนิสัยที่เหี้ยมโหดดุร้ายของจีจี้มันทำได้แน่นอน

เพนกวินจักรพรรดิกลุ่มเดิมของหลิงโย่วเติบโตและขยายพันธุ์เพิ่มจนมีมากกว่ายี่สิบตัว ทันทีที่ตัวนเจียเจ้อเข้าไปก็เห็นพวกมันตะโกนร้องใส่เพนกวินฝั่งตรงข้ามไม่หยุด แถมร่างอ้วน ๆ ยังพุ่งชนกันเป็นครั้งคราวอีกด้วย

จีจี้ไม่ได้มีส่วนร่วมด้วย แต่มันนิสัยเสียคือคอยยืนสุมไฟอยู่ข้าง ๆ หากเจ้าพวกนั้นหยุดร้องเมื่อไร จีจี้ก็จะเดินไปตะโกนร้องใส่ทั้งสองฝั่ง

“ว่าแล้วเชีย...” เป็นอย่างที่ว่านเจียเจ้อคิดไว้ไม่มีผิด เขารีบเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเข้าไปข้างในทันที

ถึงจะบอกว่าตอนที่เพนกวินทั้งสองกลุ่มรวมฝูงกันจะต้องใช้เวลา แต่พวกมันไม่เป็นแบบจีจี้ที่คอยรังแกตัวอื่นอยู่ฝ่ายเดียวแน่นอน

ทันทีที่เห็นตัวนเจียเจ้อ จีจี้ก็หันหลังวิ่งหนีไปทันที ตอนนี้นั้นฉลาดขึ้นมาก พอเห็นตัวนเจียเจ้อก็รู้ได้เลยว่าเขาเข้ามาทำไม มันไม่ยากโดนเขาดูเลยรีบวิ่งหนี

ตัวนเจียเจ้อเห็นจีจี้วิ่งก็หัวเราะออกมา เขาทั้งขาทั้งโมโห จากนั้นจึงวิ่งตามไป

แต่การวิ่งของจีจี้กับตัวนเจียเจ้อไม่เหมือนกัน เพนกวินปกติล้วนเป็นแบบนี้ ไม่ว่าจะตอนอยู่ในน้ำจะปราดเปรียวแค่ไหน แต่เมื่ออยู่บนบกความเร็วในการวิ่งก็เท่ากับการเดินเร็วของมนุษย์ จีจี้เองก็เช่นกัน เพราะปีกของพวกมันนั่นถือเป็นข้อบกพร่องโดยธรรมชาติ

ตัวนเจียเจ้อวิ่งเหยาะ ๆ ไม่นานก็ตามทัน จีจี้ยังเดินเตาะเตาะอยู่เลย มันหันกลับมามอง ก่อนจะกระโดดนอนคว่ำไปข้างหน้าแล้วสไลด์ตัวออกไป

พื้นที่ตรงนี้ลาดชัน ฉิฉิฉินไถลลงไปโนพริบตา หน้าท้องแตะพื้น น้ำแข็ง ปีกทั้งสองข้างกางออกเล็กน้อย การเคลื่อนไหวลื่นไหลอย่างเป็นอิสระมาก

ตัวนเจียเจ้อ “...”

ระยะระหว่างทั้งคู่กลับมาทักท้วงอีกครั้ง ฉิฉิฉิลูยีนแล้ววิ่งไปข้างหน้าต่อ “ถ้าแกยังวิ่งหนีอีก ฉันจะฟ้องพ่อบุญธรรมแก!”

ฉิฉิฉิหยุดชะงักทันที แล้วหันกลับมาซ้ำๆ

ด้านนอกยังมีนักท่องเที่ยวหลายคนยืนอยู่ตรงผนังกระจก พวกเขาไม่ได้ยินสิ่งที่ตัวนเจียเจ้อพูด เพราะค่อนข้างไกลและมีกระจกกั้นอยู่ แต่เห็นท่าทางและการเคลื่อนไหวด้านในได้อย่างชัดเจน ดูเหมือนว่าชายหนุ่มเจ้าหน้าที่กำลังวิ่งไล่ตามเพนกวินจักรพรรดิตัวใหญ่ เพนกวินตัวนั้นวิ่งหนีและสไลด์ลงมา ทำให้เจ้าหน้าที่คนนั้นตามไม่ทัน เขาเลยขึ้นไปหามันแล้วตะโกนให้หยุด จากนั้นเพนกวินตัวนั้นก็ค่อยๆ หันกลับไปซ้ำๆ ท่าทางน่าสงสารมาก

ตัวนเจียเจ้อเดินหายใจหอบเข้าไปหาฉิฉิ ร่างกายของเขาแข็งแรงเพียงแต่เสื้อผ้าที่ใส่ค่อนข้างหนักเลยกินแรงพอสมควร

“แกยังจะวิ่งหนีอีกหรือ” ตัวนเจียเจ้อตีไปบริเวณเนื้อส่วนที่หนาแน่นของฉิฉิ “เรื่องดีๆ ไม่รู้จักเรียนรู้ สนใจแต่เรื่องไม่ดี ทำแต่เรื่องเกรงใจคนอื่น การเรียนเป็นยังไงบ้าง วันนี้ฝึกพลังบำเพ็ญแล้วหรือยัง”

“...”

เพนกวินจักรพรรดิตัวสูงใหญ่ยืนก้มหน้าคอดกฟังตัวนเจียเจ้อบ่นอยู่ตรงหน้าเขา หัวหน้าห้องเที่ยวที่อยู่ด้านนอกกลับเฝ้ามองกันอย่างมีความสุข

นักท่องเที่ยวบรรยายที่อยู่ข้างๆ ว่าทำไมเจ้าหน้าที่ถึงต้องดูเพนกวินตัวนั้น “มันดูเชื่อฟังมากนี่นา เพนกวินหลายสิบตัวพวกนั้นส่งเสียงร้องไล่กัน มันก็แค่นเป็นเด็กคืออยู่ข้างๆ นี่”

ผู้บรรยายเห็นว่านักท่องเที่ยวกลุ่มนี้น่าจะมาหลิวโย่วเป็นครั้งแรก เขาหัวเราะก่อนจะอธิบายให้ฟัง “คุณคงยังไม่รู้จักมันดี นั่นคือฉิฉิ ทราบว่าส่วนจัดแสดงสัตว์ขั้วโลก ส่วนคนนั้นก็ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ธรรมดา เขาคือ

ผู้อำนวยการของพวกเราครับ และก็เป็นคนפקฉี้อออกมาด้วยตัวเอง คุณเห็นว่ามันยื่นอยู่เฉยๆ แบบนั้น แต่ความจริงแล้วที่เพนกวินทั้งสองฝ่ายทะเลาะกันก็เป็นเพราะฉี้อคอยยุ่งอยู่ มันเป็นตัวหน้าของเพนกวินฝูงนี้ ดังนั้นผู้อำนวยการจึงต้องอบรมลั้งสอนมันครับ”

“ที่แท้ก็เป็นอย่างนั้นเอง!”

ตอนแรกพวกเขาไม่ได้สนใจก็เห็นว่าเพนกวินทำอะไรผิดเข้าเจ้าหน้าที่เลยอบรมลั้งสอน แต่ตอนนี้ถึงแม้จะไม่ได้ทำอะไรผิด ทว่าเรื่องราวซับซ้อนกว่าที่คิดเสียอีก เพราะที่แท้มันก็แอบก่อเรื่องอยู่ลับๆ นี่เอง น่าสนใจจริงๆ

นักท่องเที่ยวยุคใหม่พูดขึ้น “ไม่อย่างนั้นเขาจะเป็นผู้อำนวยการสวนสัตว์ได้อย่างไรละ ฮ่าๆ ฉันท้าทายว่าพวกลิงก็เป็นแบบนี้ เวลาที่ลิงทั่วไปทำความผิด เจ้าหน้าที่ก็จะไปหาตัวราชาวานรมาลั้งสอนเหมือนกัน”

ผู้บรรยายหัวเราะว่า “เพราะแบบนี้แหละครับ การจัดการกับสัตว์บางชนิดเราจึงต้องควบคุมลูกพี่หรือหัวหน้าของมันให้ได้ก่อน ขนาดย้ายรังผึ้งเรายังต้องจับนางพญาผึ้งก่อนเลยใช่ไหมครับ”

ตัวนเจียเจ้อลั้งสอนฉี้อจบแล้ว “...ขยันเข้าไว้ พอรอแก่พ้นประกายไฟอยู่นะ”

ฉี้อเงยหน้า อ้าปากไปทางตัวนเจียเจ้อ ตอนนี้นมันยังพ่นไฟไม่ได้ มีเพียงแค่ลมร้อนออกมาเท่านั้น

“เออละ ฉันท้าทายว่าการฝึกพลังบำเพ็ญมันยาก” ตัวนเจียเจ้อกอดฉี้ออย่างปวดใจ การกระทำนั้นเรียกเสียงตื่นเต้นดีใจของนักท่องเที่ยวด้านนอกได้อีกครั้ง

หลังจากที่โดนตัวนเจียเจ้อลั้งสอน ฉี้อก็ไม่กล้ายุ่งเพนกวินพวกนั้นอีก มันบอกให้เพนกวินทั้งสองฝ่ายคืนดีและรวมฝูงกัน

...

ตัวนเจียเจ้อเดินกลับสำนักงาน หลังออกมาจากส่วนจัดแสดงสัตว์ขั้วโลก

วันนี้เขาคอนข้างปล่อยตัวตามสบาย ขณะที่ยืนอยู่หน้าอาคารสำนักงาน ตัวนเจียเจ้อก็หันไปมองด้านข้าง เขานึกว่ามีเสื้อผ้าปลิวตกลงมาเหมือนครั้งก่อน แต่พอมองดูดี ๆ ที่แท้สิ่งนั้นคือโหยวซูที่ถูกแขวนอยู่บนเสาไฟฟ้า

“...”

“...” โหยวซูมองผู้อำนวยการ

ตัวนเจียเจ้อมองไปรอบ ๆ แล้วถาม “คุณขึ้นไปทำอะไรบนนั่นครับ”

สีหน้าโหยวซูหดหู่มาทันที “ไม่มีอะไรค่ะ ฉันแค่ขึ้นมาห้อยเล่นเฉย ๆ”

“...ห้อยเล่นเฉย ๆ อะไรล่ะครับ! คุณคิดว่าตัวเองเป็นหมึกตกแห่งหรือไง”

เมื่อโดนจับได้ โหยวซูก็ไม่คิดจะสนใจศักดิ์ศรีของตัวเองแล้ว เธอเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางหม่นหมอง “ความจริงคือ ฉันลงไปไม่ได้ เมื่อครั้งนั้นพวกเราดูโทรทัศน์กัน พอเห็นว่าเมืองข้าง ๆ สร้างพื้นที่คุ้มครองและอนุรักษ์พันธุ์นกหายาก ฉันก็เลยแสดงความคิดเห็นออกไป แล้วก็ถูกเต้าจวินไฉ่ก่อนจะเอาฉันมาแขวนไว้บนเสาไฟ...และผเนิกฉันไว้ตรงนี้”

ตัวนเจียเจ้อหมดคำพูด “ปากหาเรื่องจริงๆ พี่สาว เมื่อไรคุณจะเลิกนิสัยนี้สักทีครับ”

ใคร ๆ ก็รู้ว่าคำว่า “ความคิดเห็น” ของโหยวซูประโยคนั้นไม่มีทางเป็นคำพูดที่ดีแน่

ถ้าตอนนี้โหยวซูอยู่ในร่างสุนัขจิ้งจอกและยังขยับได้ เธอก็คงกระดิกหางไม่หยุดแน่ ๆ “ฉันอยู่แบบนี้มายี่สิบนาทีแล้ว หากไม่ใช่วิชาพรางตัวก็คงโดนจับได้ไปนานแล้วละ เต้าจวินยังบอกด้วยว่าให้ฉันอยู่แบบนี้ไปแปดสิบเอ็ดวัน ผู้อำนวยการคะ คุณไปเอาไม้มาเชี่ยฉัน แล้วรับฉันลงไปหน่อยสิคะ”

“ไม่ไหวหรอกครับ” ตัวนเจียเจ้อหน้าถอดสี “คุณลงมาจากที่สูงขนาดนั้น ถ้าผมยื่นมือเปล่าเข้าไปรับ แขนได้หักแน่ ๆ”

สัตว์เทพพวกนี้ ทำไม่ถึงไม่เข้าใจสักที่ว่ามนุษย์เปราะบางขนาดไหน

โหย่วซู่ถอนหายใจยาว เธอทอดถอนใจว่าทำไมถึงต้องหาเรื่องตาย แถมยังชอบทำแบบนั้นอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยอีกด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ แม่สุนัขจึงจอกเก้าหางจะฉลาดและเจ้าเล่ห์มาก แต่อัตราการตายก็สูงเหมือนกัน ใครใช้ให้พวกเธอชอบเต้นระบำบนปลายมิดกันล่ะ

แต่ตัวนเจี้ยเจ้อก็ไม่ได้คิดจะเมินเฉย ปล่อยให้อยู่บนนั้นแปดสิบเอ็ดวันมันเข้าท่าหรือไง

เสาไฟฟ้าที่มีความสูงขนาดนี้ ต่อให้ใช้ไม้เขี่ยก็คงไม่ถึง ตัวนเจี้ยเจ้อเกิดโอเคเดียวขึ้นมาฉับพลัน เขารีบไปหาหยวนหงทันทันที หากเป็นสัตว์เทพคนอื่น ๆ อาจจะหวาดกลัวลู่ยา แต่หยวนหงมีความสามารถเหนือชั้น ร่างอวตารของเขาเหมือนจริงมากจนไม่มีใครดูออก

ตัวนเจี้ยเจ้อจึงขอให้หยวนหงช่วย “คุณช่วยเขี่ยโหย่วซู่ลงมาหน่อยได้ไหมครับ”

โหย่วซู่หน้าถอดสี “คุณเรียกคนมาช่วยแล้วทำไมถึงยังต้องใช้ไม้เขี่ยด้วยล่ะคะ คลายผีนึกให้ฉันไปเลยไม่ได้เหรอ”

จริงด้วย เขาไม่ได้คิดถึงวิธีแบบนี้เลย

“มัวแต่บนอยู่นั้นแหละ!” หยวนหงใช้กระบองเหล็กที่มไปที่โหย่วซู่ด้วยความหงุดหงิด แล้วเธอก็ร่วงลงมาทันที

แต่หยวนหงไม่ได้เข้าไปรับตัวโหย่วซู่ ตัวนเจี้ยเจ้อเองก็ไม่น่าจะรับตัวเธอไหว โหย่วซู่ร่วงลงมาแต่ยังไม่ทันถึงพื้น ก็มีนกสี่เชวี่ฝูงหนึ่งที่รออยู่ตั้งแต่แรก บินเกาะกันเป็นสะพานแล้วรับเธอเอาไว้

หยวนหงเข้าไปช่วยคลายผีนึกให้ จากนั้นก็เดินออกไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

โหย่วซู่ “...”

ตัวนเจี้ยเจ้อ “...”

โหย่วซู่โมโหมากจนกระต๊อบเท้า “เจ้าบ้านนั่น! อย่าคิดว่าฉันไม่เห็นนะ! เมื่อกี้เขาแอบฆ่าด้วย!”

ตัวนเจี้ยเจ้อ “...”

ใช่ครับ แอบฆ่ามันแหละที่ทำเอาผมหมดคำพูด

ตัวนเจ็ยเจ็ยยังอยากคุยกับโห่ยวซูเรื่องการควบคุมอารมณ์ไม่ให้หาเรื่องใส่ตัว แต่โทรศัพท์ดังขึ้นเสียก่อน เป็นสายที่โทรมาจากศูนย์บริการนักท่องเที่ยว “ผะ ผู้อำนวยกาละคะ มีคนทำทางเหมือนมาเพียมาหาคุณละ...”

น้ำเสียงเธอเคร่งเครียดมาก ตัวนเจ็ยเจ็ยฟังแล้วประหม่าขึ้นมาทันที “มีคณาเก็บค่าคุ้มครองพวกเราหะอละรับ ถ้าอย่างนั้นพวกคุณรีบคุ้มกันเขาเอาไว้ให้ดีเลยนะครับ!”

“...”

“เขาอยู่ไหนครับ ผมจะไปคุยเอง”

ตัวนเจ็ยเจ็ยไม่ได้ล้อเล่น ถ้าเป็นคนที่มาเก็บค่าคุ้มครองจริง ๆ ละก็ ต้องปกป้องคุ้มกันให้ดี ๆ เพราะหากไม่ระวังอีกฝ่ายอาจจะโดนเทพองค์ไหนสักองค์เล่นงานเอาแน่ ๆ

พนักงานหวาดกลัวเลยไม่กล้าปล่อยยให้เข้าไป ตอนนี่จึงให้รออยู่ในห้องรับรองของศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ห้องนี้ไม่เหมือนห้องรับรองในอาคารสำนักงาน หากคนในสำนักงานเห็นว่าหน้าตาของคณาคนนี่ดูโหดเหี้ยมน่ากลัว คงไม่มีใครกล้าเชิญเข้าไปแน่

ตัวนเจ็ยเจ็ยไม่ได้คิดอะไรมาก รีบไปที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว โดยไม่ได้พาโห่ยวซูไปด้วย เขาคิดว่าหากเป็นคนจากแก๊งมาเพียจริง ๆ ถ้ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเขาจะปล่อยสุนัขเข้ามาจัดการ ไม่ต้องถึงกับรบกวนโจมงามผู้ล่่มแคว้นหะอละ

เมื่อตัวนเจ็ยเจ็ยเห็นพนักงานที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวตัวสั้นเตา เขา ก็พูดลอบใจสองสามประโยค พนักงานที่นั่นส่วนใหญ่เป็นหญิงสาววัยรุ่น ขี้อายทั้งนั้น

“เอาละครับ หรือว่าคณาคนนี้น่ากลัวกว่าเสือหะอละ” ตัวนเจ็ยเจ็ยพูดติดตลก หญิงสาวสองสามคนในที่นี้เคยเข้าไปเจอตอนที่เสือหลุดออกมาในพื้นที่เลี้ยงสัตว์แบบเปิดตอนนั้นด้วย

พนักงานรู้สึกขบขันเล็กน้อย “แต่ผู้อำนวยกาละ เขาหน้าตาโหดเหี้ยม

มากเลยนะคะ!”

“ครับ ผมจะไปคุยกับเขาเอง” ต้วนเจี๋ยเจ้อสั่งให้พวกเธอแยกย้ายกันไปทำงานของตัวเอง ส่วนเขาเข้าไปในห้องรับรอง

หลังจากที่ผลึกประตูเข้าไปก็เห็นว่ามีคนกำลังนั่งดื่มชาอยู่บนเก้าอี้ เมื่อชายคนนั้นสังเกตเห็นว่ามีคนเข้ามา ก็เงยหน้าขึ้น

มองแวบแรกต้วนเจี๋ยเจ้อก็เข้าใจได้ทันที ที่จริงชายคนนี้ไม่ได้มีหน้าตาอัปลักษณ์ ถึงแม้ว่าวัยจะบอบหน้าจะดูปกติ แต่คิ้วและหางตาของเขาทำให้คนเห็นแล้วรู้สึกถึงสีหน้าดูร้าย โหดเหี้ยม กิริยาท่าทางโฉบเฉี่ยวปราดเปรียวว่องไว ดูเป็นพวกใช้กำลังอยู่เล็กน้อย จนทำให้คนที่พบเจอรู้สึกว่าเขาจะเข้ามาทำร้ายอย่างโหดเหี้ยมได้ทุกเมื่อ

พิจารณาจากลักษณะภายนอก คนคนนี้ไม่ใช่แค่โหดเหี้ยม แต่เขาเป็นอสูรต่างหาก!

ต้วนเจี๋ยเจ้อรู้สึกกดดันขึ้นมาทันที “สวัสดิ์ครับ ผมคือต้วนเจี๋ยเจ้อ ผู้อำนวยการสวนสัตว์ซาฟารีหิงโย่ว ไม่ทราบว่าคุณชื่อ...”

ชายคนนั้นวางถ้วยน้ำชาแล้วยิ้มมุมปากเล็กน้อย “เรียกฉันว่าจิวเหยีย”⁹

“...” ต้วนเจี๋ยเจ้อเหลือบมองไปข้างหลัง พลายยื่นมือไปจับลูกบิดประตูเอาไว้ เขาเตรียมจะปล่อยสุนัขเข้ามาแล้ว!

ชายที่บอกว่าจะตัวเองชื่อจิวเหยียเห็นท่าทางของต้วนเจี๋ยเจ้อก็พูดขึ้น “ขอบอกไว้ก่อน ถ้าฉันออกไปจากที่นี่ได้เมื่อไรต้องให้คะแนนฉันสูงๆ ฉันมีบางอย่างที่ต้องไปทำ”

ต้วนเจี๋ยเจ้อชะงัก “คุณถูกโครงการแห่งความหวังส่งมา?”

จิวเหยียยกเปลือกตามองต้วนเจี๋ยเจ้อ จากนั้นยิ้มเหยียดหยาม “เพิ่งรู้อย่างนั้นหรือ”

“ผมนึกว่าคุณมาเก็บค่าคุ้มครองนะครับ” ต้วนเจี๋ยเจ้อพิมพ์ำ เขา ก็ยังคิดว่าอย่าทำไม่เมืองตงให้ถึงกล้ามาเก็บค่าคุ้มครองจากเขา โดยเฉพาะ

⁹จิว แปลว่า เก้า เหยีย แปลว่า นายท่าน จิวเหยียจึงมีความหมายว่า ท่านเก้า

หลังจากที่เพิ่งให้ความร่วมมือกับสำนักงานตำรวจเมื่อไม่นานมานี้ พนักงานหญิงพวกนั้นก็ไม่ได้พูดให้ชัดเจน พวกเธอคงเห็นจิวเหยียแล้วรู้สึกกลัว

ตัวนเจียเจ้อคิดถึงสิ่งที่อีกฝ่ายพูดขึ้นมาได้ นี่ก็คงวางแผนเอาคะแนนไปเปลี่ยนเป็นวันหยุดแน่ๆ ตัวนเจียเจ้อพูด “ขอโทษครับ ผมเป็นแค่มนุษยธรรมดา เรื่องคะแนนหรือว่าเรื่องออกไปจากที่นี่ พวกเราไปคุยกันที่สำนักงานทางด้านนั้นดีกว่าครับ...คือ ผมอยากถามว่า ที่ผมได้รับการแจ้งเตือนว่าเป็นสัตว์ครึ่งตัว ไม่ทราบว่ายาสายพันธุ์ของคุณคือ...”

นี่คือเหตุผลที่ทำให้ตัวนเจียเจ้อถึงไม่เคยคิดว่าคนคนนี้เป็นสัตว์ที่ถูกส่งมา โทษบอกว่ามันเป็นสัตว์ที่มีครึ่งตัวไม่ใช่เธอ แต่จิวเหยียคนนั้นดูปกติมากเลยนี่!

ใครจะไปรู้ว่าคำพูดที่ตัวนเจียเจ้อพูดไม่ก็คำจะทำให้จิวเหยียระเบิดโทสะออกมา

ท่าทางดูร้ายเหมือนกับลักษณะนิสัยของเขาไม่มีผิด จิวเหยียลงไม้ลงมือในฉับพลัน พุ่งเข้าไปต่อยผนังห้องเป็นรูกว้างเฉียดใบหน้าของตัวนเจียเจ้อไปนิดเดียว แล้วพูดด้วยสีหน้าแข็งตึง “จู้จี้จะไรนักหนา! อย่าคิดว่าโครงการแห่งความหวังนั้นจะปกป้องแก่ได้จริงๆ นะ วิถีสามมนุษย์อย่างแกมีตั้งเยอะ!”

ตัวนเจียเจ้อไม่รู้ว่าจิวเหยียเคยดูละครของโลกมนุษย์หรือเปล่า แต่ท่าทางที่เขาต่อยผนังแบบนี้มันเหมือนตอนสาวเข้ามาดมมมาก เสียงกริตรี้องของพนักงานด้านนอกดังเข้ามา ดูเหมือนว่าพวกเขาจะได้ยินเสียงเหตุการณ์เมื่อครู่นี้ ตัวนเจียเจ้อรีบตะโกนออกไป “ไม่มีอะไรครับ! ไม่ต้องตกใจ!”

เมื่อจิวเหยียเห็นว่าตัวนเจียเจ้อยังกล้าไปสนใจเรื่องอื่น โทสะของเขาก็ยิ่งเพิ่มขึ้น ตอนนั้นใบหน้ามีดตะมึนมาก ท่าทางราวกับจะกลืนกินอีกฝ่ายเข้าไปในคำเดียว น่ากลัวที่สุด

หากเป็นคนซี้ซลาด เมื่อเห็นท่าทางแบบนี้คงกลัวจนรีroatไปแล้ว

ตัวนเจียเจ้อกระซิบเสียงแผ่ว “อย่าเพิ่งรู้ว่าผมครับ...”

จิวเหยียเลิกคิ้ว นึกว่าอีกฝ่ายพูดกับตัวเอง แต่ในตอนที่กำลัง

จะยกมือขึ้น ลำแสงสว่างวาบก็พุ่งเข้ามาในห้อง มีใครบางคนถีบเขาจากทางด้านหลัง

จิวเหยียลงไปนอนกองอยู่ที่พื้นทันที

ลู๋ยาเหยียบไปบนร่างของจิวเหยีย ไม่รอให้ตัวนเจียเจอได้พูดอะไร มีตซาเหรินก็ปรากฏขึ้นมาในมือของลู๋ยา ตัดศีรษะของจิวเหยียทันที!

จากนั้นตามด้วยเปลวเพลิงแห่งพระอาทิตย์ ศีรษะที่ตกลงมายังไม่ทันได้แสดงใบหน้าโหดเหี้ยมให้ตัวนเจียเจอเห็นก็โดนเผากลายเป็นเถ้าถ่านไป...

“...” ตัวนเจียเจอช็อกมาก “...ทำไมคุณถึงฆ่าเขาล่ะครับ นี่!”

เขายังไม่ทันได้เรียบเรียงคำพูดของตัวเองให้ดีเลย ถึงแม้จิวเหยียจะโหดเหี้ยม แต่อยู่ดี ๆ มาตัดหัวกันดื้อ ๆ โดยไม่พูดอะไรสักคำมันใช้ได้หรือ

ตัวนเจียเจอยังไม่ทันหายตกตะลึงก็เห็นว่าบริเวณลำคอของจิวเหยียมีศีรษะงอกขึ้นมาใหม่ ซึ่งเหมือนกับของเดิมที่เพิ่งโดนตัดไป

“เฮ้ย!” ตัวนเจียเจอตกใจ

“คิดไว้แล้วเชื่อว่าสัตว์ครึ่งตัวที่ไหนจะถูกส่งมา ที่แท้ก็ตัวเก้าหัว”¹⁰
ลู๋ยายิ้มเยาะ “สิ่งมีชีวิตเก้าหัว หนึ่งหัวเท่ากับหนึ่งชีวิต”

เมื่อได้ยินดังนั้น ตัวนเจียเจอก็เข้าใจที่มาของปีศาจตนนี้ทันที ในตอนนั้นราชบุตรเขยเก้าหัวได้ขโมยพระบรมสารีริกธาตุ จึงถูกเทพเอ๋อร์หลงและฟี่ลิงตามไล่ฆ่า หัวหนึ่งของเขาโดนสุนัขเขี้ยวเทียนกัดขาดไปแล้ว

“...ก่อนหน้าี่เขาหนีไปได้ไม่ใช่หรือครับ”

“ต่อมากฎจับได้แถมยังโดนตัดไปอีกสามหัว ไม่อย่างนั้นฉันจะถูกทำโทษได้ยังไง” ตัวเก้าหัวบอกอย่างไม่สบอารมณ์ เขาค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น น้ำเสียงไม่โหดเหี้ยมเหมือนกับก่อนหน้านี้แล้ว “คิดไม่ถึงว่าเจ้าจิวเหยียก็อยู่ที่นี้ด้วย เสียจิวเหยียมารยาท หนึ่งหัวที่เสียไปก็สมควรแล้ว...”

¹⁰ มาจากคำว่า จิวโถวมง เป็นอสุรกายเก้าหัว มีตำนานเล่าว่า ตัวเก้าหัวได้แต่งงานกับธิดาวังมังกร จึงถูกเรียกขานว่าราชบุตรเขยเก้าหัว

ตัวนเจียเจ้อ “...”

เดี๋ยว เมื่อกี้ยังเป็นจิวเหยียอยู่เลย พอเจอลูย่ากลายเป็นเสี่ยวจิวเสี่ยวอย่างนั้น

แถมคนคนนี้มีวาสนามากขนาดไหนถึงไม่รู้วาลูย่าอยู่ที่ไหน พอนับดูแล้ว เหมือนเขาจะเสียไปแล้วสี่หัว มีนาระบบถึงได้บอกว่าเป็นสัตว์ครึ่งตัวที่แท้เขาก็ไม่ได้สมบูรณ์อย่างที่เห็นภายนอก สัตว์ครึ่งตัวคือแบบนี้เอง!

ตัวนเจียเจ้อไม่รู้วาคอร์จะดีใจหรือเสียใจดี ที่ดีใจเป็นเพราะจิวเหยียไม่ใช่สัตว์ครึ่งตัวแบบที่คิด เลยไม่ต้องทนเห็นอวัยวะภายในเบื่อนเลือดแต่ที่เสียใจเพราะตัวเกี้ยวตัวนี้จะไม่นอกกลุ่มนอกทางก่อเรื่องขึ้นจริง ๆ เหยอ

จะว่าไปโครงการแห่งความหวังก็ไม่ได้เข้มงวดมากขนาดนั้น แบบจิวเหยียยังบอกได้ว่าเป็นสัตว์ครึ่งตัว แม้ความจริงแล้วมันคือ ๕ ก็ตาม...

กลับมาที่เสี่ยวจิว เขายังพูดถึงจุดเปลี่ยนไม่ทันจบ ลูย่าก็ยกมิดและฟันเข้าไปที่หัวของเสี่ยวจิวอีกครั้ง ทันทีที่หัวตกลึงพื้นก็กลายเป็นซี่เขี้ยวขึ้นมา

หลังจากที่หัวของเสี่ยวจิวงอกขึ้นมาใหม่อีกครั้งเขาก็ระเบิดโทสะพยายามดิ้นอยู่ใต้เท้าลูย่า “มาฟันฉันอีกทำไม ฉันเคารพนายในฐานะผู้อาวุโส แต่นายจะทำเกินไปแบบนี้ไม่ได้นะ!”

เขาถูกสวรรค์ไล่ล่ามาเนิ่นนานขนาดนั้นยังเสียไปแค่สามหัว นี่ลูย่าพูดแค่นี้ก็คำก็ตัดหัวเขาไปสองหัวแล้ว สองชีวิตที่เสียไปช่างไม่ได้รับความเป็นธรรมเลย! ถึงเขาจะเสียมารยาท แต่หัวเดียวยังไม่พอต่อการไปโทษอีกเหยอ

ตัวนเจียเจ้อ “...พี่ชายของผมก็ไร้เหตุผลแบบนี้แหละครับ”

ลูย่ากล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เป็นจุนอนุญาติให้นายพูดแล้วอย่างนั้น เหยอ”

เสี่ยวจิวกลายเป็นใบ้ในทันที อยากจะตะโกนออกมาให้รู้แล้วรู้รอด แต่ก็กลัวว่าจะถูกลูย่าฟันหัวอีก คนคนนี้โหดเหี้ยมขนาดไหน ทั้งสามโลกต่างรู้ดี ที่ตัดหัวเขาเมื่อกี้ก็เป็นเพราะเขาพูดโดยที่ยังไม่ได้รับอนุญาตตัวเขาดูร้ายและโหดเหี้ยมก็จริง แต่ทำนุผู้นี้นอกจากโหดเหี้ยมแล้วก็ยัง

ไม่เคยหวาดกลัวอะไรทั้งนั้น

ลู่ออกแรงกดลงไปทีฟ้าเท้า ถึงแม้เสี่ยวจิวจะเจ็บปวดทรมาน แต่ก็กัดฟันไม่กล้าส่งเสียงร้องออกมา ส่วนในใจกำลังกันดาลู่ว่าหน้าหนาไร้อยาย

“ฮึ!” ลู่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่กล้าส่งเสียงออกมา จึงยิ้มเหยียดหยามก่อนจะหันไปพูดกับตัวนเจียเจ้อ “อยากตัดหัวระบายความโกรธไหม”

นัยน์ตาของเสี่ยวจิวเต็มไปด้วยความเดือดดาล หากหัวเขาถูกตัดอีกครั้งก็จะเหลือเพียงแค่สองหัวเท่านั้นนะ

“ไม่ต้องหรอกครับ เดี่ยวกลืนคาวเลือดจะคั่งมากเกินไป” ถึงจะรู้ว่าตัวเก้าหัวมีเก้าชีวิต แต่ตัวนเจียเจ้อเห็นแล้วก็รู้สึกรับไม่ได้เท่าไรนัก “ถ้าอย่างนั้นพาไปที่สำนักงานดีกว่าครับ ที่นั่นนักท่องเที่ยวผ่านไปผ่านมาไม่ค่อยดีเท่าไร”

เมื่อครูนีตัวเก้าหัวต่อยผนังงจนทำให้พนักงานตกใจ อีกเดี๋ยวเขาจะต้องเรียกให้คนมาซ่อมผนังกับพื้นอีก

พนักงานที่อยู่ข้างนอกตกตะลึงเมื่อเห็นลู่อเดินลากเสี่ยวจิวออกไปที่ลู่อมาตั้งแต่เมื่อไร แถมเขายังชนะคนจากแก๊งมาเพี้ยนนั้นได้ด้วย แต่เมื่อเห็นผู้อำนวยการเดินตามหลังออกมาทุกคนก็เข้าใจทันที...ว้าว! พลังแห่งแฟนหนุ่มของลู่อี่สุดยอดจริง ๆ

